Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/959

z dnia 10 maja 2023 r.

zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz decyzję (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 134)

sprostowana przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 90176 z 22.3.2024, s. 1 (2023/959)

▼B

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/959

z dnia 10 maja 2023 r.

zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz decyzję (UE) 2015/1814 w sprawie ustanowienia i funkcjonowania rezerwy stabilności rynkowej dla unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2003/87/WE

W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Niniejsza dyrektywa przewiduje również dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych, aby przyczynić się do osiągnięcia takich poziomów redukcji, które według naukowców uważane są za konieczne do uniknięcia groźnych zmian klimatu. Przyczynia się ona do osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej i celów klimatycznych określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 (*), a tym samym do realizacji celów porozumienia paryskiego (**).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

(**) Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.”;

2) art. 2 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do działań wymienionych w załącznikach I i III oraz do gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II. W przypadku gdy w instalacji objętej EU ETS ze względu na eksploatowanie jednostek spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW zmienione zostają procesy produkcyjne w celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i gdy nie przekracza już ona tego progu, państwo członkowskie, w którym znajduje się instalacja, pozostawia operatorowi możliwość pozostania w EU ETS aż do upływu bieżącego i kolejnego okresu pięciu lat, o którym mowa w art. 11 ust. 1 akapit drugi, następującego po zmianie jej procesów produkcyjnych. Operator tej instalacji może zdecydować, że instalacja

▼B

pozostaje objęta zakresem EU ETS jedynie do końca bieżącego pięcioletniego okresu lub również w okresie kolejnych pięciu lat po zmianie procesów produkcyjnych. Odnośne państwo członkowskie powiadamia Komisję o zmianach wykazu przedłożonego Komisji zgodnie z art. 11 ust. 1.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla jakichkolwiek wymogów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (*).

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola), Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) »emisje« oznaczają uwolnienie gazów cieplarnianych ze źródła znajdującego się w jakiejkolwiek instalacji, uwolnienie ze statku powietrznego wykonującego działanie lotnicze wymienione w załączniku I lub ze statków wykonujących działanie w zakresie transportu morskiego wymienione w załączniku I gazów określonych dla tego działania lub uwolnienie gazów cieplarnianych odpowiadających działaniom, o których mowa w załączniku III;”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) »zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych« oznacza zezwolenie wydane zgodnie z art. 5, 6 i 30b;”;

c) uchyla się lit. u);

d) dodaje się następujące punkty w brzmieniu:

„w) »przedsiębiorstwo żeglugowe« oznacza właściciela statku lub każdą inną organizację lub osobę, taką jak zarządca lub podmiot czarterujący statek bez załogi, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i która, przyjmując taką odpowiedzialność, zgodziła się przejąć wszystkie obowiązki i zobowiązania nałożone przez Międzynarodowy kodeks zarządzania bezpieczną eksploatacją statków i zapobieganiem zanieczyszczaniu, określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 336/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (*);

x) »rejs« oznacza rejs zdefiniowany w art. 3 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 (**);

y) »organ administrujący właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego« oznacza organ odpowiedzialny za administrowanie EU ETS w odniesieniu do przedsiębiorstwa żeglugowego z zgodnie z art. 3gf;

▼B

z) »port zawinięcia« oznacza port, w którym statek zatrzymuje się w celu dokonania załadunku lub rozładunku lub wprowadzenia na pokład lub wysadzenia pasażerów, lub port, w którym statek typu offshore zatrzymuje się w celu wymiany załogi; wyłączone są wszelkie postoje mające na celu wyłącznie tankowanie, odebranie dostaw, wymianę załogi statku innego niż statek typu offshore, wejście do suchego doku lub przeprowadzenie napraw statku lub jego wyposażenia, postoje w porcie ze względu na to, że statek potrzebuje pomocy lub jest w niebezpieczeństwie, przeładunki „burta w burtę" poza portami oraz postoje spowodowane wyłącznie koniecznością schronienia się przed niekorzystnymi warunkami pogodowymi lub prowadzenia akcji poszukiwawczo-ratowniczych, a także postoje kontenerowców w sąsiednim porcie przeładunku kontenerów wymienione w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 3ga ust. 2;

aa) »wycieczkowy statek pasażerski« oznacza statek pasażerski nieposiadający pokładu ładunkowego, przeznaczony wyłącznie do komercyjnego przewozu pasażerów wraz z noclegiem podczas podróży morskiej;

ab) »kontrakt różnicowy« lub »CD« oznacza umowę między Komisją a producentem produktu niskoemisyjnego lub bezemisyjnego, wybranym w drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji, takiej jak aukcja, i na mocy której producent otrzymuje wsparcie z funduszu innowacyjnego pokrywające różnicę między zwycięską ceną (zwaną również ceną wykonania) a ceną referencyjną wynikającą z ceny wyprodukowanego produktu niskoemisyjnego lub bezemisyjnego, ceną rynkową bliskiego substytutu lub połączeniem tych dwóch cen;

ac) »kontrakt na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla« lub »CCD« oznacza umowę między Komisją a producentem produktu niskoemisyjnego lub bezemisyjnego, wybranym w drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji, takiej jak aukcja, i na mocy której producent otrzymuje wsparcie z funduszu innowacyjnego pokrywające różnicę między zwycięską ceną (zwaną również ceną wykonania) a ceną referencyjną wynikającą ze średniej ceny uprawnień;

ad) »kontrakt na stałą premię« oznacza umowę między Komisją a producentem produktu niskoemisyjnego lub bezemisyjnego, wybranym w drodze procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji, takiej jak aukcja, i na mocy której producentowi zapewnia się wsparcie w formie stałej kwoty za jednostkę wytworzonego produktu;

▼B

ae) »podmiot objęty regulacją« do celów rozdziału IVa oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, z wyjątkiem każdego konsumenta końcowego paliw, która angażuje się w działalność, o której mowa w załączniku III, i należy do jednej z następujących kategorii:

(i) w przypadku gdy paliwo przechodzi przez skład podatkowy określony w art. 3 pkt 11 dyrektywy Rady (UE) 2020/262 (***), uprawniony prowadzący skład podatkowy określony w art. 3 pkt 1 tej dyrektywy zobowiązany do zapłaty podatku akcyzowego, który stał się wymagalny zgodnie z art. 7 tej dyrektywy;

(ii) jeżeli ppkt (i) niniejszej litery nie ma zastosowania, każda inna osoba zobowiązana do zapłaty podatku akcyzowego, który stał się wymagalny zgodnie z art. 7 dyrektywy (UE) 2020/262 lub art. 21 ust. 5 pierwszy akapit dyrektywy Rady 2003/96/WE (****) w odniesieniu do paliw objętych zakresem rozdziału IVa niniejszej dyrektywy;

(iii) jeżeli ppkt (i) i (ii) niniejszej litery nie mają zastosowania, każda inna osoba, którą muszą zarejestrować odpowiednie właściwe organy państwa członkowskiego w celu objęcia jej zobowiązaniem do zapłaty podatku akcyzowego, w tym każda osoba zwolniona z obowiązku podatku akcyzowego, o której mowa w art. 21 ust. 5 akapit czwarty dyrektywy 2003/96/WE;

(iv) jeżeli ppkt (i), (ii) i (iii) nie mają zastosowania, lub jeżeli kilka osób jest solidarnie zobowiązanych do zapłacenia tego samego podatku akcyzowego, każda inna osoba wyznaczona przez państwo członkowskie;

af) »paliwo« do celów rozdziału IVa niniejszej dyrektywy oznacza każdy produkt energetyczny, o którym mowa w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/96/WE, w tym paliwa wymienione w tabeli A i tabeli C załącznika I do tej dyrektywy oraz każdy inny produkt przeznaczony do wykorzystania, oferowany do sprzedaży lub wykorzystywany jako paliwo silnikowe lub paliwo do ogrzewania określone w art. 2 ust. 3 tej dyrektywy, w tym również do produkcji energii elektrycznej;

ag) »dopuszczenie do konsumpcji« do celów rozdziału IVa niniejszej dyrektywy oznacza dopuszczenie do konsumpcji zdefiniowane w art. 6 ust. 3 dyrektywy (UE) 2020/262;

ah) »cena gazu TTF« do celów rozdziału IVa oznacza cenę kontraktu terminowego typu futures na następny miesiąc, będącego przedmiotem obrotu w wirtualnym punkcie obrotu (TTF) obsługiwanym przez Gasunie Transport Services B.V.;

▼B

ai) »cena ropy naftowej typu Brent« do celów rozdziału IVa oznacza cenę ropy naftowej w transakcjach terminowych na następny miesiąc, stosowaną jako cena odniesienia przy zakupie ropy naftowej.

(*) Rozporządzenie (WE) nr 336/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie wdrożenia we Wspólnocie Międzynarodowego kodeksu zarządzania bezpieczeństwem oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 3051/95 (Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/757 z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji dwutlenku węgla z transportu morskiego oraz zmiany dyrektywy 2009/16/WE (Dz.U. L 123 z 19.5.2015, s. 55).

(***) Dyrektywa Rady (UE) 2020/262 z dnia 19 grudnia 2019 r. ustanawiająca ogólne zasady dotyczące podatku akcyzowego (Dz.U. L 58 z 27.2.2020, s. 4).

(****) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz. U. L 283 z 31.10.2003, s. 51).”;

4) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie:

„Lotnictwo i transport morski”;

5) art. 3a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3a

Zakres

Art. 3b–3g mają zastosowanie do przydzielania i wydawania uprawnień w odniesieniu do działalności lotniczej wymienionej w załączniku I. Art. 3ga–3gg mają zastosowanie w odniesieniu do działalności w zakresie transportu morskiego wymienionej w załączniku I.”;

6) art. 3g otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3g

Plany dotyczące monitorowania i raportowania

Administrujące państwo członkowskie zapewnia, by każdy operator statków powietrznych przedkładał właściwemu organowi w tym państwie członkowskim plan monitorowania, w którym określono środki służące monitorowaniu emisji, a także by takie plany były zatwierdzane przez właściwy organ zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 14.”;

7) dodaje się artykuły w brzmieniu:

▼B

„Artykuł 3ga

Zakres stosowania w odniesieniu do działalności w zakresie transportu morskiego

1. Przydział uprawnień i stosowanie wymogów dotyczących umarzania w odniesieniu do działalności w zakresie transportu morskiego mają zastosowanie do pięćdziesięciu procent (50 %) emisji ze statków odbywających rejsy, które wyruszają z portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego i przybywają do portu zawinięcia niepodlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego; pięćdziesięciu procent (50 %) emisji ze statków odbywających rejsy, które wyruszają z portu zawinięcia niepodlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego i przybywają do portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego; stu procent (100 %) emisji ze statków odbywających rejsy, które wyruszają z portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego i przybywają do portu zawinięcia podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego oraz stu procent (100 %) emisji ze statków w porcie zawinięcia podlegającym jurysdykcji państwa członkowskiego.

2. Do dnia 31 grudnia 2023 r. Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia wykaz sąsiadujących portów przeładunku kontenerów, a następnie aktualizuje ten wykaz co dwa lata do dnia 31 grudnia.

W tych aktach wykonawczych wskazuje się port jako sąsiadujący port przeładunku kontenerów, w przypadku gdy udział przeładunku kontenerów, mierzony w dwudziestostopowych jednostkach ekwiwalentnych, przekracza 65 % całkowitego ruchu kontenerowego w tym porcie w ostatnim dwunastomiesięcznym okresie, dla którego dostępne są odpowiednie dane, i w przypadku gdy port ten znajduje się poza Unią, ale mniej niż 300 mil morskich od portu podlegającego jurysdykcji państwa członkowskiego. Do celów niniejszego ustępu kontenery uznaje się za przeładowane, gdy są rozładowywane ze statku do portu wyłącznie w celu załadunku na inny statek. Wykaz ustanowiony przez Komisję zgodnie z akapitem pierwszym nie obejmuje portów znajdujących się w państwie trzecim, w odniesieniu do których to państwo trzecie skutecznie stosuje środki równoważne z niniejszą dyrektywą.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.

3. Art. 9, 9a i 10 mają zastosowanie do działalności w zakresie transportu morskiego w taki sam sposób, w jaki mają zastosowanie do innych działań objętych EU ETS, z poniższym wyjątkiem, jeśli chodzi o zastosowanie art. 10.

Do dnia 31 grudnia 2030 r. określony odsetek uprawnień przydziela się państwom członkowskim, w których stosunek liczby przedsiębiorstw żeglugowych, za które byłyby odpowiedzialne zgodnie z art. 3gf, do liczby ich ludności w 2020 r. i w oparciu o dane dostępne za lata 2018–2020, wynosi ponad 15 przedsiębiorstw żeglugowych na milion mieszkańców. Ta liczba uprawnień odpowiada 3,5 % dodatkowej ilości uprawnień w wyniku zwiększenia pułapu dla transportu morskiego, o którym mowa w art. 9 ust. 3, w danym roku. W latach 2024 i 2025 liczbę uprawnień mnoży się dodatkowo przez wartości procentowe mające zastosowanie do danego roku zgodnie z art. 3gb ust. 1 lit. a) i b). Dochody uzyskane ze sprzedaży na aukcji tego udziału uprawnień

▼B

powinny zostać wykorzystane do celów, o których mowa w art. 10 ust. 3 pierwszy akapit lit. g) w odniesieniu do sektora morskiego oraz o których mowa w lit. f) i i). 50 % liczby uprawnień rozdziela się między odpowiednie państwa członkowskie według odsetka przedsiębiorstw żeglugowych, za które są one odpowiedzialne, a pozostałą część rozdziela się między nie w równych częściach.

Artykuł 3gb

Stopniowe wprowadzanie wymogów dla transportu morskiego

Przedsiębiorstwa żeglugowe są zobowiązane do przekazania do umorzenia uprawnień według następującego harmonogramu:

a) 40 % zweryfikowanych emisji zgłoszonych za 2024 r., które podlegałyby wymogom dotyczącym umorzenia zgodnie z art. 12;

b) 70 % zweryfikowanych emisji zgłoszonych za 2025 r., które podlegałyby wymogom dotyczącym umorzenia zgodnie z art. 12;

c) 100 % zweryfikowanych emisji zgłoszonych za rok 2026 i każdy następny rok po tej dacie zgodnie z art. 12.

Gdy umarza się mniejszą liczbę uprawnień w porównaniu ze zweryfikowanymi emisjami z transportu morskiego za lata 2024 i 2025, po ustaleniu różnicy między zweryfikowanymi emisjami a umorzonymi uprawnieniami w odniesieniu do każdego roku, liczbę uprawnień odpowiadającą tej różnicy anuluje się, a nie rozdziela w drodze sprzedaży aukcyjnej zgodnie z art. 10.

Artykuł 3gc

Przepisy dotyczące przenoszenia kosztów EU ETS z przedsiębiorstwa żeglugowego do innego podmiotu

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w przypadku, gdy ostateczną odpowiedzialność za zakup paliwa lub eksploatację statku, lub za obie kwestie, przejmuje podmiot inny niż przedsiębiorstwo żeglugowe, zgodnie z zawartą między tymi podmiotami umową, określone w postanowieniu umownym, przedsiębiorstwo żeglugowe miało prawo do zwrotu przez ten podmiot kosztów wynikających z umorzenia uprawnień.

Do celów niniejszego artykułu „eksploatacja statku” oznacza określenie przewożonego ładunku, trasy i prędkości statku. Przedsiębiorstwo żeglugowe pozostaje podmiotem odpowiedzialnym za umorzenie uprawnień zgodnie z wymogami art. 3gb i art. 12 oraz za ogólną zgodność z przepisami prawa krajowego transponującymi niniejszą dyrektywę. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa żeglugowe, za które odpowiadają, wywiązywały się ze swoich obowiązków w zakresie umarzania uprawnień na mocy art. 3gb i 12, niezależnie od uprawnienia takich przedsiębiorstw żeglugowych do otrzymania zwrotu kosztów wynikających z umarzania przez operatorów komercyjnych.

▼B

Artykuł 3gd

Monitorowanie i raportowanie emisji z transportu morskiego

W odniesieniu do emisji wynikających z działalności w zakresie transportu morskiego wymienionej w załączniku I do niniejszej dyrektywy organ administrujący właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego zapewnia, by podlegające mu przedsiębiorstwo żeglugowe monitorowało i raportowało odpowiednie parametry w trakcie okresu sprawozdawczego i przekazywało mu zagregowane dane dotyczące emisji na poziomie przedsiębiorstwa zgodnie z rozdziałem II rozporządzenia (UE) 2015/757.

Artykuł 3ge

Zasady weryfikacji i akredytacji dla emisji z transportu morskiego

Organ administrujący właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego zapewnia, aby raportowanie zagregowanych danych dotyczących emisji na poziomie przedsiębiorstwa żeglugowego na podstawie art. 3gd niniejszej dyrektywy było weryfikowane zgodnie z zasadami weryfikacji i akredytacji określonymi w rozdziale III rozporządzenia (UE) 2015/757.

Artykuł 3gf

Organ administrujący właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego

1. Organem administrującym właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego jest:

a) w przypadku przedsiębiorstwa żeglugowego zarejestrowanego w państwie członkowskim – państwo członkowskie, w którym jest zarejestrowane to przedsiębiorstwo żeglugowe;

b) w przypadku przedsiębiorstwa żeglugowego, które nie jest zarejestrowane w państwie członkowskim – państwo członkowskie z największą szacunkową liczbą zawinięć do portów podczas rejsów wykonanych przez to przedsiębiorstwo żeglugowe w ciągu poprzednich czterech lat monitorowania i objętych zakresem stosowania określonym w art. 3ga;

c) w przypadku przedsiębiorstwa żeglugowego, które nie jest zarejestrowane w żadnym z państw członkowskich i w ciągu poprzednich czterech lat monitorowania nie odbyło żadnego rejsu objętego zakresem stosowania określonym w art. 3ga – państwo członkowskie, do którego zawinął statek należący do tego przedsiębiorstwa żeglugowego lub z którego rozpoczął lub w którym zakończył swój pierwszy rejs objęty zakresem stosowania określonym w tym artykule.

2. Na podstawie najlepszych dostępnych informacji Komisja w drodze aktów wykonawczych ustanawia:

a) przed dniem 1 lutego 2024 r. wykaz przedsiębiorstw żeglugowych prowadzących działalność w zakresie transportu morskiego określoną w załączniku I, które w dniu 1 stycznia 2024 r. lub ze skutkiem od tego dnia były objęte zakresem określonym w art. 3ga, w którym to wykazie Komisja wskaże organ administrujący właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego zgodnie z ust. 1 tego artykułu;

▼B

b) przed dniem 1 lutego 2026 r. a następnie co dwa lata po tej dacie – zaktualizowany wykaz w celu przypisania przedsiębiorstw żeglugowych zarejestrowanych w jednym z państw członkowskich innemu organowi administrującemu właściwemu dla przedsiębiorstwa żeglugowego, jeżeli zmieniły one państwo członkowskie rejestracji w Unii zgodnie z ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, lub w celu uwzględnienia przedsiębiorstw żeglugowych, które w późniejszym okresie prowadziły działalność w zakresie transportu morskiego wymienioną w załączniku I, objętą zakresem stosowania określonym w art. 3ga, zgodnie z ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu; oraz

c) przed dniem 1 lutego 2028 r. a następnie co cztery lata– zaktualizowany wykaz w celu przypisania przedsiębiorstw żeglugowych, które nie są zarejestrowane w żadnym państwie członkowskim, innemu organowi administrującemu właściwemu dla przedsiębiorstwa żeglugowego zgodnie z ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu.

3. Organ administrujący właściwy dla przedsiębiorstwa żeglugowego, który zgodnie z wykazem sporządzonym zgodnie z ust. 2 jest odpowiedzialny za przedsiębiorstwo żeglugowe, zachowuje tę odpowiedzialność niezależnie od późniejszych zmian w działalności lub rejestracji tego przedsiębiorstwa żeglugowego do czasu ujęcia tych zmian w zaktualizowanym wykazie.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu ustanowienia szczegółowych zasad dotyczących administrowania przedsiębiorstwami żeglugowymi przez organy administrujące właściwe dla przedsiębiorstwa żeglugowego na podstawie niniejszej dyrektywy. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.

Artykuł 3gg

Raportowanie i przeglądy

1. W przypadku przyjęcia przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) globalnego środka rynkowego w celu redukcji emisji gazów cieplarnianych z transportu morskiego Komisja dokona przeglądu niniejszej dyrektywy w świetle przyjętego środka.

W tym celu Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w terminie 18 miesięcy od przyjęcia takiego globalnego środka rynkowego i przed datą rozpoczęcia jego stosowania. W sprawozdaniu tym Komisja bada globalny środek rynkowy pod kątem:

a) jego ambicji w świetle celów porozumienia paryskiego;

b) jego ogólnej integralności środowiskowej, w tym w porównaniu z przepisami niniejszej dyrektywy dotyczącymi transportu morskiego; oraz

c) wszelkich kwestii związanych ze spójnością między EU ETS a tym środkiem.

▼B

W stosownych przypadkach Komisja może dołączyć do sprawozdania, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany tej dyrektywy w sposób spójny z unijnym celem klimatycznym na 2030 r. i celem neutralności klimatycznej określonym w rozporządzeniu (UE) 2021/1119, a także w celu zachowania integralności środowiskowej i skuteczności unijnych działań w dziedzinie klimatu, aby zapewnić spójność między wdrażaniem globalnego środka rynkowego przyjętego a EU ETS, unikając jednocześnie wszelkich znacznych podwójnych obciążeń.

2. Jeżeli do 2028 r. IMO nie przyjmie globalnego środka rynkowego mającego na celu redukcję emisji gazów cieplarnianych z transportu morskiego zgodnie z celami porozumienia paryskiego i co najmniej do poziomu porównywalnego z poziomem wynikającym ze środków unijnych podjętych na mocy niniejszej dyrektywy, Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym zbada potrzebę zastosowania przydziału uprawnień i wymogów dotyczących umarzania w odniesieniu do ponad pięćdziesięciu procent (50 %) emisji ze statków odbywających rejsy między portem zawinięcia podlegającym jurysdykcji państwa członkowskiego a portem zawinięcia znajdującym się poza jurysdykcją państwa członkowskiego, w świetle celów porozumienia paryskiego. W sprawozdaniu tym Komisja uwzględnia w szczególności postępy na szczeblu IMO i bada, czy jakiekolwiek państwo trzecie posiada środek rynkowy równoważny z niniejszą dyrektywą, oraz ocenia ryzyko nasilenia praktyk unikowych, w tym poprzez przejście na inne rodzaje transportu lub przeniesienie węzłów portowych do portów poza Unią.

W stosownym przypadku sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, towarzyszy wniosek legislacyjny dotyczący zmian niniejszej dyrektywy.

3. Komisja monitoruje wdrażanie niniejszego rozdziału w odniesieniu do transportu morskiego, zwłaszcza w celu wykrywania przypadków unikania przepisów, aby zapobiegać takim przypadkom na wczesnym etapie, w tym również z uwzględnieniem najbardziej oddalonych regionów, i począwszy od 2024 r. co dwa lata przedkłada sprawozdania na temat wdrożenia niniejszego rozdziału w odniesieniu do transportu morskiego oraz na temat możliwych tendencji dotyczących przedsiębiorstw żeglugowych, które próbują uniknąć podlegania wymogom niniejszej dyrektywy. Komisja monitoruje również skutki w odniesieniu m.in. do możliwego wzrostu kosztów transportu, zakłóceń rynku i zmian w ruchu portowym, takich jak omijanie portów czy przenoszenie węzłów przeładunkowych, ogólnej konkurencyjności sektora morskiego w państwach członkowskich, a w szczególności wpływ na usługi żeglugowe będące podstawowymi usługami ciągłości terytorialnej. W stosownych przypadkach Komisja proponuje środki mające na celu skuteczne wdrożenie niniejszego rozdziału w odniesieniu do transportu morskiego, w szczególności środki mające na celu zaradzenie wspomnianym tendencjom w odniesieniu do przedsiębiorstw żeglugowych próbujących unikać podlegania wymogom niniejszej dyrektywy.

4. Nie później niż do 30 września 2028 r. Komisja ocenia, czy celowe jest przedłużenie stosowania art. 3ga ust. 3 akapit drugi na okres po 31 grudnia 2030 r., i w stosownym przypadku przedkłada odpowiedni wniosek ustawodawczy.

▼B

5. Nie później niż do 31 grudnia 2026 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym analizuje wykonalność oraz skutki gospodarcze, środowiskowe i społeczne włączenia do niniejszej dyrektywy emisji ze statków, w tym statków typu offshore, o pojemności brutto poniżej 5 000 jednostek, ale nie mniejszej niż 400 jednostek, opierając się przy tym w szczególności na analizie towarzyszącej przeglądowi rozporządzenia (UE) 2015/757, który ma zostać przeprowadzony do 31 grudnia 2024 r.

W sprawozdaniu tym uwzględnia się również wzajemne powiązania między niniejszą dyrektywą a rozporządzeniem (UE) 2015/757 i wykorzystuje się doświadczenia zebrane przy stosowaniu tego rozporządzenia. W sprawozdaniu tym Komisja zbada również, w jaki sposób niniejsza dyrektywa może najlepiej uwzględnić wykorzystanie odnawialnych i niskoemisyjnych paliw morskich w całym cyklu życia. W stosownych przypadkach, sprawozdaniu mogą towarzyszyć wnioski ustawodawcze.”;

8) art. 3h otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3h

Zakres

Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych oraz do przydzielania i wydawania uprawnień w odniesieniu do działalności wymienionej w załączniku I innej niż działalność lotnicza i działalność w zakresie transportu morskiego.”;

9) art. 6 ust. 2 lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) zobowiązanie do umorzenia przydziałów odpowiadających całkowitej ilości emisji z instalacji wygenerowanych w każdym roku kalendarzowym, zweryfikowanych zgodnie z art. 15, w terminie określonym w art. 12 ust. 3.”;

10) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Koordynacja z dyrektywą 2010/75/UE

Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do zapewnienia, by w przypadku gdy instalacje będą prowadziły działalność wymienioną w załączniku do dyrektywy 2010/75/UE, warunki i procedura wydawania pozwolenia na emisję gazów cieplarnianych były skoordynowane z warunkami i procedurą dotyczącymi wydania pozwolenia przewidzianego w tej dyrektywie. Wymogi ustanowione w art. 5, 6 oraz 7 niniejszej dyrektywy mogą zostać włączone do procedur przewidzianych w dyrektywie 2010/75/UE.

Komisja dokonuje przeglądu skuteczności synergii z dyrektywą 2010/75/UE. Zezwolenia dotyczące środowiska i klimatu zostaną skoordynowane, aby zapewnić skuteczną i szybszą realizację środków niezbędnych do osiągnięcia celów klimatycznych i energetycznych Unii. Komisja może przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w kontekście wszelkich przyszłych przeglądów niniejszej dyrektywy.”;

▼B

11) w art. 9 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„W 2024 roku liczbę uprawnień w całej Unii zmniejsza się o 90 mln uprawnień. W 2026 roku liczbę uprawnień w całej Unii zmniejsza się o 27 mln uprawnień. W 2024 roku liczbę uprawnień w całej Unii zwiększa się o 78,4 mln uprawnień dla transportu morskiego. Współczynnik liniowy wynosi 4,3 % od 2024 do 2027 r. i 4,4 % od 2028 r. Współczynnik liniowy ma również zastosowanie do uprawnień odpowiadających średnim emisjom z działalności w zakresie transportu morskiego zgłoszonym zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/757 za lata 2018 i 2019, o których mowa w art. 3ga niniejszej dyrektywy. Komisja publikuje liczbę uprawnień w całej Unii w terminie 6 września 2023 r.

Odpowiednio od 1 stycznia 2026 r. i 1 stycznia 2027 r. liczbę uprawnień zwiększa się w celu uwzględnienia emisji gazów cieplarnianych innych niż emisje CO_2 z działalności w zakresie transportu morskiego oraz uwzględnienia emisji ze statków typu offshore w oparciu o ich emisje za ostatni rok, dla którego dostępne są dane. Niezależnie od art. 10 ust. 1 uprawnienia wynikające ze zwiększenia przydziału udostępnia się w celu wsparcia innowacji zgodnie z art. 10a ust. 8.”;

12) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„2 % całkowitej liczby uprawnień w latach 2021–2030 jest sprzedawanych na aukcji w celu ustanowienia funduszu na rzecz poprawy efektywności energetycznej i modernizacji systemów energetycznych niektórych państw członkowskich (zwanych dalej »beneficjentami«), określonego w art. 10d (zwanego dalej »funduszem modernizacyjnym«). W przypadku tej liczby uprawnień państwami członkowskimi będącymi beneficjentami są państwa członkowskie, w których PKB na mieszkańca według cen rynkowych wyniósł w 2013 r. poniżej 60 % średniej unijnej. Środki finansowe odpowiadające tej liczbie uprawnień są rozdzielane zgodnie z załącznikiem IIb część A.

Ponadto 2,5 % całkowitej liczby uprawnień w latach 2024–2030 jest sprzedawane na aukcji na potrzeby funduszu modernizacyjnego. W przypadku tej liczby uprawnień państwami członkowskimi będącymi beneficjentami są państwa członkowskie, w których PKB na mieszkańca według cen rynkowych wyniósł w latach 2016–2018 poniżej 75 % średniej unijnej. Środki finansowe odpowiadające tej liczbie uprawnień są rozdzielane zgodnie z załącznikiem IIb część B.”;

b) w ust. 3 akapit pierwszy formuła wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie określają sposób wykorzystywania dochodów z aukcji, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, z wyjątkiem dochodów określonych jako zasoby własne zgodnie z art. 311 akapit trzeci TFUE i uwzględnionych w budżecie Unii. Państwa członkowskie wykorzystują te dochody, z wyjątkiem dochodów przeznaczonych na rekompensatę pośrednich kosztów emisji, o których mowa w art. 10a ust. 6 niniejszej dyrektywy, lub ich równowartość finansową, na co najmniej jeden z następujących celów:”;

▼B

c) ust. 3 akapit pierwszy lit. b)–f) otrzymują brzmienie:

„b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych oraz elektroenergetycznych sieci przesyłowych w celu realizacji zobowiązania Unii dotyczącego energii ze źródeł odnawialnych oraz założeń dotyczących połączeń międzysystemowych, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia na bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną oraz pomoc w realizacji zobowiązania Unii dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej do poziomu ustalonego w odpowiednich aktach ustawodawczych, w tym wytwarzanie energii elektrycznej przez prosumentów energii odnawialnej i społeczności energetyczne działające w zakresie energii odnawialnej;

c) środki mające na celu unikanie wylesiania, wspieranie ochrony i odtwarzania torfowisk, lasów i innych ekosystemów lądowych czy morskich, w tym środki przyczyniające się do ich ochrony i renaturalizacji oraz lepszego zarządzania nimi, zwłaszcza w odniesieniu do chronionych obszarów morskich, a także środki mające na celu zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania sprzyjającego różnorodności biologicznej, w tym również w krajach rozwijających się, które ratyfikowały porozumienie paryskie, jak również środki mające na celu transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;

d) pochłanianie dwutlenku węgla przez lasy i gleby w Unii;

e) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO_2, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z szeregu sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich, a także innowacyjne technologie usuwania dwutlenku węgla, takie jak bezpośrednie wychwytywanie go z powietrza i składowanie;

f) inwestowanie w formy transportu, które w znacznym stopniu przyczyniają się do dekarbonizacji tego sektora, oraz przyspieszenie przechodzenia na takie formy transportu, w tym rozwój przyjaznych dla klimatu kolejowych przewozów pasażerskich i towarowych oraz usług i technologii autobusowych, środki służące dekarbonizacji sektora morskiego, w tym poprawa efektywności energetycznej statków, portów, innowacyjnych technologii i infrastruktury, oraz zrównoważone paliwa alternatywne, takie jak wodór i amoniak, które są produkowane ze źródeł odnawialnych, oraz bezemisyjne technologie napędu, a także finansowanie środków wspierających dekarbonizację portów lotniczych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozwoju infrastruktury paliw alternatywnych, uchylającym dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/94/UE, oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapewnienia równych warunków działania dla zrównoważonego transportu lotniczego;”;

▼B

d) ust. 3 akapit pierwszy lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) środki służące poprawie efektywności energetycznej systemów lokalnego ogrzewania i izolacji budynków oraz wspieranie systemów ogrzewania i chłodzenia wykorzystujących odnawialne źródła energii lub wspieranie gruntownej i stopniowej gruntownej renowacji budynków zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE (*), począwszy od renowacji budynków o najgorszej charakterystyce energetycznej;

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153 z 18.6.2010, s. 13).”;

e) w ust. 3 akapit pierwszy dodaje się litery w brzmieniu:

„ha) udzielanie wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w gospodarstwach domowych o niższych i średnich dochodach, w tym poprzez zmniejszenie podatków zakłócających i ukierunkowane obniżki ceł i opłat od energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych;

hb) finansowanie krajowych programów dywidend klimatycznych o potwierdzonym pozytywnym wpływie na środowisko udokumentowanym w sprawozdaniu rocznym, o którym mowa w art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”;

f) ust. 3 akapit pierwszy lit. k) otrzymuje brzmienie:

„k) wspieranie nabywania umiejętności i poszukiwania nowych miejsc pracy przez pracowników, aby przyczynić się do sprawiedliwego przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu, w szczególności w regionach, których najbardziej dotyczy transformacja miejsc pracy, w ścisłej współpracy z partnerami społecznymi, a także inwestowanie w podnoszenie i przekwalifikowanie pracowników, na których transformacja może mieć wpływ, w tym pracowników w transporcie morskim;

▼B

l) ograniczenie rezydualnego ryzyka ucieczki emisji w sektorach objętych załącznikiem I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 (*), wspieranie transformacji i propagowanie dekarbonizacji zgodnie z zasadami pomocy państwa.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/956 z dnia 10 maja 2023 r. ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO_2 (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 52).”;

g) w ust. 3 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Określając wykorzystanie dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę dalszego zwiększania międzynarodowego finansowania działań w związku ze zmianą klimatu w podatnych na zagrożenia państwach trzecich, o których mowa w akapicie pierwszym lit. j).”;

h) w ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przyjmuje się, że państwa członkowskie spełniają wymogi ustanowione w przepisach niniejszego ustępu, jeżeli przyjmują i wprowadzają w życie polityki wsparcia podatkowego lub finansowego, w tym w szczególności w krajach rozwijających się, lub krajowe polityki regulacyjne mobilizujące wsparcie finansowe, ustanowione w celach określonych w akapicie pierwszym i mające wartość odpowiadającą poziomowi dochodów, o których mowa w akapicie pierwszym.”;

i) ust. 3 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie informują Komisję o wykorzystaniu dochodów i o działaniach podjętych na podstawie niniejszego ustępu w swoich sprawozdaniach przedkładanych na podstawie art. 19 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/1999, określając w stosownych i odpowiednich przypadkach, jakie dochody zostały wykorzystane i jakie działania zostały podjęte w celu wdrożenia ich zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu, przedłożonego zgodnie z tym rozporządzeniem, oraz terytorialnego planu sprawiedliwej transformacji przygotowanego zgodnie z art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1056 (*).

Sprawozdania są wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić Komisji ocenę przestrzegania przez państwa członkowskie przepisów akapitu pierwszego.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1056 z dnia 24 czerwca 2021 r. ustanawiające Fundusz na rzecz Sprawiedliwej Transformacji (Dz.U. L 231 z 30.6.2021, s. 1).”;

▼B

j) ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„W celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 niniejszej dyrektywy dotyczących harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji, w tym warunków sprzedaży aukcyjnej, jakie są niezbędne do przekazywania części dochodów do budżetu Unii jako zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel, zgodnie z art. 30d ust. 4 niniejszej dyrektywy, lub jako zasobów własnych, zgodnie z art. 311 akapit trzeci TFUE, aby zapewnić prowadzenie tej sprzedaży w sposób otwarty, przejrzysty, zharmonizowany i niedyskryminujący. W tym celu proces musi być przewidywalny, w szczególności w odniesieniu do harmonogramu i przebiegu aukcji oraz szacunkowej liczby uprawnień, które mają być udostępnione.”;

k) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Komisja monitoruje funkcjonowanie europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla. Co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla i innych stosownych polityk dotyczących klimatu i energii, w tym działań sprzedaży aukcyjnej, płynności i wolumenu obrotu, oraz zawierające podsumowanie informacji przekazanych przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (ESMA) zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu, a także informacji przedstawionych przez państwa członkowskie na temat środków finansowych, o których mowa w art. 10a ust. 6. W razie konieczności państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie odpowiednie informacje były przedkładane Komisji przynajmniej na dwa miesiące przed przyjęciem przez nią sprawozdania.”;

l) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„6. ESMA regularnie monitoruje integralność i przejrzystość europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, w szczególności w odniesieniu do zmienności rynku i wahań cen, funkcjonowania aukcji, operacji obrotu na rynku w odniesieniu do uprawnień do emisji i związanych z nimi instrumentów pochodnych, w tym obrotu pozagiełdowego, płynności i wolumenów obrotu, a także kategorii i praktyk handlowych uczestników rynku, w tym pozycji pośredników finansowych. ESMA uwzględnia odpowiednie ustalenia i w razie potrzeby formułuje w swoich ocenach zalecenia dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji i Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego zgodnie z art. 32 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*). Do celów zadań, o których mowa w zdaniu pierwszym niniejszego ustępu,

▼B

ESMA i odpowiednie właściwe organy współpracują i wymieniają informacje na temat szczegółowych informacji dotyczących wszystkich rodzajów transakcji zgodnie z art. 25 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 (**).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylenia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 1).”;

13) w art. 10a wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) po akapicie drugim dodaje się akapity w brzmieniu:

„Jeżeli instalacja jest objęta obowiązkiem przeprowadzenia audytu energetycznego lub wdrożenia certyfikowanego systemu zarządzania energią zgodnie z art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE (*) oraz jeżeli zalecenia zawarte w sprawozdaniu z audytu lub certyfikowanym systemie zarządzania energią nie zostały wdrożone, kwotę przydziału bezpłatnych uprawnień zmniejsza się o 20 %, chyba że okres zwrotu w przypadku odpowiednich inwestycji jest dłuższy niż trzy lata lub koszty tych inwestycji są nieproporcjonalne. Liczba przydzielonych bezpłatnych uprawnień nie ulega zmniejszeniu, jeżeli operator wykaże, że wdrożył inne środki, które zapewniły redukcję emisji gazów cieplarnianych równoważną redukcji zalecanej dla danej instalacji w sprawozdaniu z audytu lub w ramach certyfikowanego systemu zarządzania energią w danej instalacji.

Komisja uzupełnia niniejszą dyrektywę poprzez ustanowienie – w aktach delegowanych przyjętych na podstawie niniejszego ustępu i bez uszczerbku dla przepisów mających zastosowanie na mocy dyrektywy 2012/27/UE – prostych pod względem administracyjnym zharmonizowanych przepisów dotyczących stosowania akapitu trzeciego niniejszego ustępu, które gwarantują, że stosowanie zasad warunkowości nie zagraża równym warunkom działania, integralności środowiskowej ani równemu traktowaniu instalacji w całej Unii. Owe zharmonizowane przepisy określają w szczególności terminy, kryteria uznawania wdrożonych środków w zakresie efektywności energetycznej, jak również alternatywne środki ograniczające emisje gazów cieplarnianych z zastosowaniem procedury dotyczącej krajowych środków wykonawczych zgodnie z art. 11 ust. 1 niniejszej dyrektywy.

▼B

Oprócz wymogów określonych w akapicie trzecim niniejszego ustępu redukcję o 20 %, o której mowa w tym akapicie, stosuje się, jeżeli do 1 maja 2024 r. operatorzy instalacji, w przypadku których poziom emisji gazów cieplarnianych jest wyższy niż 80. percentyl w odniesieniu do poziomu emisji dla odpowiednich wskaźników emisyjności dla produktów, nie ustanowią planu neutralności klimatycznej dla każdej z tych instalacji w odniesieniu do jej działalności objętej niniejszą dyrektywą. Plan ten zawiera elementy określone w tym artykule i jest ustanawiany zgodnie z aktem wykonawczym przewidzianym w art. 10b ust. 4. Art. 10b ust. 4 rozumie się jako odnoszący się wyłącznie do poziomu instalacji. Realizację celów i wartości pośrednich, o których mowa w art. 10b ust. 4 akapit trzeci lit. b), weryfikuje się w odniesieniu do okresu do dnia 31 grudnia 2025 r., a następnie w odniesieniu do każdego okresu kończącego się 31 grudnia każdego kolejnego piątego roku, zgodnie z procedurami weryfikacji i akredytacji określonymi w art. 15. Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień powyżej 80%, jeżeli nie zweryfikowano osiągnięcia celów i wartości pośrednich w odniesieniu do okresu do końca 2025 r. lub w odniesieniu do okresu od 2026 do 2030 r.

Uprawnienia, które nie zostały przydzielone ze względu na zmniejszenie przydziału bezpłatnych uprawnień zgodnie z akapitami trzecim i piątym niniejszego ustępu, wykorzystuje się w celu zwolnienia instalacji z dostosowania zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu. W przypadku niewykorzystania wszystkich uprawnień, 50 % pozostałych uprawnień udostępnia się na wsparcie innowacji zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu. Pozostałe 50 % tych uprawnień sprzedaje się na aukcji zgodnie z art. 10 ust. 1 niniejszej dyrektywy, a państwa członkowskie powinny wykorzystać odpowiednie dochody na pokrycie rezydualnego ryzyka ucieczki emisji w sektorach objętych załącznikiem I do rozporządzenia (UE) 2023/956, wspierając transformację i propagując ich dekarbonizację zgodnie z zasadami pomocy państwa.

Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień instalacjom w sektorach lub podsektorach w zakresie, w jakim są one objęte innymi środkami mającymi na celu zapobieganie ryzyku ucieczki emisji, określonymi w rozporządzeniu (UE) 2023/956. Środki, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, są odpowiednio dostosowywane.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylenia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE (Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1).”;

▼B

(ii) akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Dla każdego sektora i podsektora wskaźnik co do zasady obliczany jest dla produktów raczej niż dla czynników produkcji, aby w jak największym stopniu zmniejszyć emisje i zwiększyć oszczędności wynikające z poprawy efektywności energetycznej w każdym z procesów produkcyjnych danego sektora i podsektora. Aby zapewnić dodatkowe zachęty do redukcji emisji gazów cieplarnianych i poprawy efektywności energetycznej oraz aby zapewnić równe warunki działania w odniesieniu do instalacji wykorzystujących nowe technologie, które częściowo ograniczają lub całkowicie likwidują emisje gazów cieplarnianych, i istniejących instalacji wykorzystujących technologie, ustalone unijne wskaźniki *ex ante* zostaną poddane przeglądowi pod kątem ich stosowania w latach 2026–2030 w celu ewentualnej zmiany definicji i granic systemowych istniejących wskaźników emisyjności dla produktów, przy uwzględnieniu – jako zasad przewodnich – potencjału wykorzystania materiałów w obiegu zamkniętym oraz faktu, że wskaźniki powinny być niezależne od surowców i rodzaju procesu produkcji, jeżeli procesy produkcji mają ten sam cel. Komisja dąży do jak najszybszego przyjęcia aktów wykonawczych, w każdym razie przed rozpoczęciem okresu 2026–2030, w celu określenia zmienionych wartości wskaźników referencyjnych do celów przydziału bezpłatnych uprawnień zgodnie z ust. 2 trzeci akapit.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Z zastrzeżeniem stosowania rozporządzenia (UE) 2023/956 nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego niniejszego ustępu w pierwszych latach stosowania rozporządzenia (UE) 2023/956 wytwarzanie towarów wymienionych w załączniku I do tego rozporządzenia korzysta ze zmniejszonych ilości przydziału bezpłatnych uprawnień. W odniesieniu do wytwarzania tych towarów stosuje się współczynnik zmniejszający przydział bezpłatnych uprawnień (współczynnik CBAM). Współczynnik CBAM powinien wynosić 100 % dla okresu między wejściem w życie tego rozporządzenia a końcem 2025 r., i z zastrzeżeniem stosowania przepisów, o których mowa w art. 36 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia, 97,5 % w 2026 r., 95 % w 2027 r., 90 % w 2028 r., 77,5 % w 2029 r., 51,5 % w 2030 r., 39 % w 2031 r., 26,5 % w 2032 r. i 14 % w 2033 r. Od 2034 r. nie stosuje się współczynnika CBAM.

Zmniejszenie przydziału bezpłatnych uprawnień oblicza się corocznie jako średni udział popytu na przydział bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do wytwarzania towarów wymienionych w załączniku I do rozporządzenia UE 2023/956 w porównaniu z obliczonym całkowitym popytem na przydział bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do wszystkich instalacji w odpowiednim okresie, o którym mowa w art. 11 ust. 1 niniejszej dyrektywy. Do tego obliczenia stosuje się współczynnik CBAM.

Uprawnienia wynikające ze zmniejszenia przydziału bezpłatnych uprawnień udostępnia się w celu wsparcia innowacji zgodnie z ust. 8.

▼B

Do dnia 31 grudnia 2024 r., w ramach rocznego sprawozdania dla Parlamentu Europejskiego i Rady przedstawianego na podstawie art. 10 ust. 5 niniejszej dyrektywy, Komisja ocenia ryzyko ucieczki emisji w przypadku towarów podlegających CBAM i produkowanych w Unii z przeznaczeniem na wywóz do państw trzecich, które nie stosują EU ETS ani podobnego mechanizmu ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych. W sprawozdaniu ocenia się w szczególności ryzyko ucieczki emisji w sektorach, do których CBAM będzie miał zastosowanie, w szczególności rolę i przyspieszone upowszechnianie się wodoru, a także zmiany w zakresie przepływów handlowych i emisji wbudowanych związanych z towarami produkowanymi przez te sektory na rynku światowym. W przypadku stwierdzenia w swoim sprawozdaniu ryzyka ucieczki emisji w odniesieniu do towarów produkowanych w Unii na eksport do państw trzecich, które nie stosują EU ETS lub równoważnego mechanizmu ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych, Komisja przedkłada w razie potrzeby wniosek ustawodawczy, by przeciwdziałać takiemu ryzyku w sposób zgodny z zasadami Światowej Organizacji Handlu, w tym również z art. XX Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994, i z uwzględnieniem dekarbonizacji instalacji w Unii.”;

c) w ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie trzecim lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) na lata 2026–2030 wartości wskaźników określa się w ten sam sposób jak określono w lit. a) i d) niniejszego akapitu, uwzględniając lit. e) niniejszego akapitu, na podstawie informacji przekazanych zgodnie z art. 11 na lata 2021–2022 oraz na podstawie zastosowania rocznej stopy redukcji, w odniesieniu do każdego roku w latach 2008–2028;”;

(ii) w akapicie trzecim dodaje się litery w brzmieniu:

„d) w przypadku gdy roczna stopa redukcji przekracza 2,5 % lub jest poniżej 0,3 %, wartości wskaźnika na lata 2026–2030 są wartościami wskaźnika mającymi zastosowanie w latach 2013–2020 zmniejszonymi o tę wartość procentową spośród tych dwóch wartości procentowych, która ma zastosowanie, w odniesieniu do każdego roku z lat 2008–2028;

e) w odniesieniu do lat 2026–2030 roczna stopa redukcji wskaźnika emisyjności dla gorącego metalu nie podlega modyfikacji wskutek zmiany definicji wskaźników ani granic systemowych, która ma zastosowanie na mocy ust. 1 akapit ósmy.”;

(iii) akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa dotyczącego wartości wskaźników dla związków aromatycznych i gazu syntezowego, wartości te są dostosowywane o tę samą wartość procentową co wskaźniki dotyczące rafinerii, aby zachować równe warunki dla producentów tych produktów.”;

▼B

d) uchyla się ust. 3 i 4;

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu zachowania określonego w art. 10 udziału uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, w każdym roku, w którym suma przydziałów bezpłatnych uprawnień nie osiągnie maksymalnej liczby odpowiadającej udziałom, które mają zostać sprzedane na aukcji, pozostałe uprawnienia maksymalnie do tej liczby wykorzystuje się do zapobieżenia lub ograniczenia zmniejszania przydziału bezpłatnych uprawnień, tak aby w kolejnych latach udział uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, został zachowany. Jeżeli jednak maksymalna liczba została osiągnięta, przydział bezpłatnych uprawnień jest odpowiednio dostosowywany. Wszelkich takich dostosowań dokonuje się w sposób jednolity. Instalacje, w których poziomy emisji gazów cieplarnianych są niższe od średniego poziomu 10 % najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze w Unii pod względem odpowiednich wskaźników emisyjności w roku, którego dotyczy dostosowanie, nie są jednak objęte tym dostosowaniem.”;

f) ust. 6 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powinny przyjąć środki finansowe zgodnie z akapitem drugim i czwartym niniejszego ustępu na rzecz sektorów lub podsektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich faktycznie ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny energii elektrycznej, pod warunkiem że takie środki finansowe są zgodne z zasadami pomocy państwa, a zwłaszcza nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym. Przyjęte środki finansowe nie powinny rekompensować kosztów pośrednich objętych przydziałem bezpłatnych uprawnień zgodnie ze wskaźnikami ustanowionymi na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Jeżeli państwo członkowskie wydaje kwotę wyższą niż równoważność 25 % dochodów z aukcji, o których mowa w art. 10 ust. 3, w roku, w którym poniesiono koszty pośrednie, państwo to określa przyczyny przekroczenia tej kwoty.”;

g) ust. 7 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Począwszy od roku 2021, uprawnienia, które w oparciu o ust. 19, 20 i 22 nie zostały przydzielone instalacjom, dodaje się do liczby uprawnień zarezerwowanych zgodnie ze zdaniem pierwszym akapitu pierwszego niniejszego ustępu.”;

h) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. 345 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby zostać przydzielona bezpłatnie na mocy niniejszego artykułu, oraz 80 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby być sprzedana na aukcji na mocy art. 10, a także uprawnienia wynikające ze zmniejszenia przydziału bezpłatnych uprawnień, o których mowa w ust. 1a niniejszego artykułu, udostępnia się funduszowi innowacyjnemu w celu wspierania innowacji w zakresie technik, procesów i technologii niskoemisyjnych i bezemisyjnych, które w znacznym stopniu przyczyniają się do dekarbonizacji sektorów objętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz do

▼B

osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń i celów gospodarki o obiegu zamkniętym, w tym również z myślą o wspieraniu projektów mających na celu zwiększenie skali takich technik, procesów i technologii, aby upowszechnić je w całej Unii. Projekty takie muszą mieć znaczny potencjał w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych i przyczyniać się do oszczędności energii i zasobów zgodnie z celami Unii w zakresie klimatu i energii na 2030 r.

Komisja koncentruje uprawnienia w ramach funduszu innowacyjnego na wstępie, aby zapewnić dostępność odpowiedniej ilości zasobów na wspieranie innowacji, w tym zwiększanie skali.

Uprawnienia, które nie są wydawane operatorom statków powietrznych ze względu na zaprzestanie przez nich działalności i które nie są niezbędne do pokrycia wszelkich braków w umorzeniach dokonanych przez tych operatorów, wykorzystuje się również na wsparcie innowacji, o którym mowa w akapicie pierwszym.

Ponadto na wsparcie innowacji, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu udostępnia się 5 mln uprawnień z liczby, o której mowa w art. 3c ust. 5 i 7, związanych z przydziałami dla lotnictwa na 2026 r.

Ponadto 50 mln nieprzydzielonych uprawnień z rezerwy stabilności rynkowej stanowi uzupełnienie wszelkich pozostałych dochodów z 300 mln uprawnień dostępnych w latach 2013–2020 na podstawie decyzji Komisji 2010/670/UE (*), i zostaje wykorzystanych w odpowiednim czasie na wsparcie innowacji, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.

Fundusz innowacji obejmuje sektory wymienione w załączniku I i w załączniku III oraz produkty i procesy, które zastępują produkty i procesy wysokoemisyjne produkowane lub stosowane w sektorach wymienionych w załączniku I, w tym również innowacyjne technologie magazynowania energii i energii ze źródeł odnawialnych oraz bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i utylizację dwutlenku węgla (CCU), które znacznie przyczyniają się do łagodzenia zmiany klimatu, zwłaszcza w przypadku nieuniknionych emisji procesowych, a także pomaga w stymulowaniu budowy i eksploatacji projektów mających na celu bezpieczne dla środowiska wychwytywanie, transport i geologiczne składowanie (CCS) CO_2, zwłaszcza w przypadku nieuniknionych emisji z procesów przemysłowych, a także bezpośrednie wychwytywanie CO_2 z atmosfery przy bezpiecznym, zrównoważonym i trwałym magazynowaniu (DACCS), w lokalizacjach rozłożonych równomiernie pod względem geograficznym. Fundusz innowacyjny może również wspierać przełomowe innowacyjne technologie, infrastrukturę, w tym również produkcję niskoemisyjnych i bezemisyjnych paliw, aby doprowadzić do dekarbonizacji w transporcie morskim, lotniczym, kolejowym i drogowym, w tym również w transporcie zbiorowym takim jak transport publiczny i usługi autokarowe.

▼B

W przypadku lotnictwa fundusz może również wspierać elektryfikację i działania mające na celu ograniczenie ogólnego wpływu lotnictwa na klimat.

Komisja zwraca szczególną uwagę na projekty sektorów objętych rozporządzeniem (UE) 2023/956, aby wspierać innowacje w zakresie technologii niskoemisyjnych, CCU, CCS, energii odnawialnej i magazynowania energii w sposób przyczyniający się do łagodzenia zmiany klimatu, tak aby w latach 2021–2030 projektom w tych sektorach przyznano znaczną część finansowej równowartości uprawnień, o której mowa w ust. 1a akapit czwarty niniejszego artykułu. Ponadto Komisja może ogłosić przed 2027 r. zaproszenia do składania wniosków dotyczące sektorów objętych tym rozporządzeniem.

Komisja zwraca również szczególną uwagę na projekty przyczyniające się do dekarbonizacji sektora morskiego i w stosownych przypadkach uwzględnia tematy poświęcone temu celowi w zaproszeniach do składania wniosków w ramach funduszu innowacyjnego, w tym w celu elektryfikacji transportu morskiego i uwzględnienia jego pełnego wpływu na klimat, w tym emisji sadzy. W kryteriach wyboru projektów takie zaproszenia do składania ofert uwzględniają również w szczególności potencjał w zakresie poprawy ochrony różnorodności biologicznej oraz zmniejszenia hałasu i zanieczyszczenia wody z projektów i inwestycji.

Zgodnie z ust. 8a fundusz innowacyjny może wspierać projekty w drodze przetargów konkurencyjnych, takich jak kontrakty różnicowe, kontrakty na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla lub kontrakty na stałą premię, aby wspierać technologie obniżania emisyjności, w przypadku których opłata za emisję gazów cieplarnianych może nie być wystarczającą zachętą.

Komisja dąży do synergii między funduszem innowacyjnym a programem „Horyzont Europa”, w szczególności w odniesieniu do partnerstw europejskich, a w stosownych przypadkach dąży do synergii między funduszem innowacyjnym a innymi programami unijnymi.

Do finansowania kwalifikują się projekty na terytorium wszystkich państw członkowskich, w tym projekty na małą i średnią skalę, a w przypadku działalności w zakresie transportu morskiego – projekty o wyraźnej unijnej wartości dodanej. Technologie otrzymujące wsparcie są innowacyjne i nie są jeszcze opłacalne z ekonomicznego punktu widzenia na podobną skalę bez wsparcia, ale stanowią rozwiązania przełomowe lub są na tyle rozwinięte, aby mogły być stosowane na skalę przedkomercyjną.

Komisja zapewnia, aby uprawnienia przeznaczone dla funduszu innowacyjnego były sprzedawane na aukcji zgodnie z zasadami i warunkami, o których mowa w art. 10 ust. 4 niniejszej dyrektywy. Przychody ze sprzedaży na aukcji zalicza się do zewnętrznych dochodów przeznaczonych na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 (**). Zobowiązania budżetowe z tytułu działań trwających dłużej niż jeden rok budżetowy można rozłożyć na roczne raty przez okres kilku lat.

▼B

Komisja, w odpowiedzi na stosowny wniosek, udziela pomocy technicznej państwom członkowskim o niskim stopniu faktycznego uczestnictwa w projektach w ramach funduszu innowacyjnego, aby zwiększyć zdolność wnioskującego państwa członkowskiego do wspierania wysiłków wnioskodawców na jego terytorium w zakresie składania wniosków o finansowanie z funduszu innowacyjnego w celu poprawy rozmieszczenia geograficznego faktycznego uczestnictwa w funduszu innowacyjnym i podniesienia ogólnej jakości przedkładanych projektów. Komisja dąży do zapewnienia faktycznego, opartego na jakości projektów, geograficznego rozmieszczenia uczestnictwa w odniesieniu do finansowania z funduszu innowacyjnego na całym terytorium Unii oraz zapewnia kompleksowe monitorowanie postępów i odpowiednie działania następcze w tym zakresie.

Z zastrzeżeniem zgody wnioskodawców, po zamknięciu zaproszenia do składania wniosków, Komisja informuje państwa członkowskie o wnioskach o finansowanie projektów realizowanych na ich terytoriach oraz przekazuje im szczegółowe informacje na temat tych wniosków, aby ułatwić im koordynację wsparcia dla projektów. Ponadto przed przyznaniem wsparcia Komisja przekazuje państwom członkowskim informacje dotyczące wykazu wstępnie wybranych projektów.

Projekty są wybierane w drodze przejrzystej procedury wyboru, w sposób neutralny pod względem technologicznym zgodnie z celami funduszu innowacyjnego określonymi w akapicie pierwszym niniejszego ustępu oraz na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, z uwzględnieniem zakresu, w jakim projekty wnoszą znaczący wkład w realizację unijnych celów w zakresie klimatu i energii, a jednocześnie przyczyniają się do osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń i obiegu zamkniętego zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, a także, w stosownych przypadkach, zakresu, w jakim projekty przyczyniają się do osiągnięcia redukcji emisji znacznie poniżej wskaźników, o których mowa w ust. 2. Projekty mają potencjał umożliwiający powszechne zastosowanie lub znaczne obniżenie kosztów przejścia na gospodarkę neutralną dla klimatu w określonych sektorach. Priorytetowo traktuje się innowacyjne technologie i procesy mające wpływ na wiele czynników środowiskowych. Projekty związane z CCU skutkują korzyściami netto w zakresie redukcji emisji i zapewniają unikanie emisji CO_2 lub trwałe składowanie CO_2. W przypadku dotacji udzielonych w drodze zaproszenia do składania wniosków wsparcie może obejmować maksymalnie 60 % odnośnych kosztów projektów, z czego maksymalnie 40 % nie musi być uzależnione od zweryfikowania unikania emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że wcześniej osiągnięto ustalone cele pośrednie przy uwzględnieniu zastosowanej technologii. W przypadku wsparcia udzielonego w drodze przetargu konkurencyjnego oraz w przypadku wsparcia w postaci pomocy technicznej wsparcie może obejmować maksymalnie 100 % odnośnych kosztów projektów. W kryteriach stosowanych przy wyborze projektów uwzględnia się potencjał redukcji emisji w wielu sektorach, możliwy do osiągnięcia w ramach projektów łączonych, w tym na obszarach pobliskich.

W ramach projektów finansowanych z funduszu innowacyjnego istnieje wymóg dzielenia się wiedzą z innymi odpowiednimi przedsięwzięciami, a także z naukowcami działającymi w Unii, którzy są taką wiedzą w sposób zasadny zainteresowani. Zasady dzielenia się wiedzą są określane przez Komisję w zaproszeniach do składania wniosków.

▼B

Zaproszenia do składania wniosków są otwarte i przejrzyste. Przygotowując zaproszenia do składania wniosków, Komisja stara się należycie uwzględnić wszystkie sektory. Komisja podejmuje działania gwarantujące, że zaproszenia będą docierać do jak najszerszego grona odbiorców, w szczególności do małych i średnich przedsiębiorstw.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących działania funduszu innowacyjnego, w tym procedur i kryteriów wyboru, oraz kwalifikowalnych sektorów i wymogów technologicznych w przypadku poszczególnych rodzajów wsparcia.

Żaden projekt nie otrzymuje w ramach mechanizmu określonego w niniejszym ustępie wsparcia przekraczającego 15 % całkowitej liczby uprawnień dostępnych na ten cel. Uprawnienia te uwzględnia się na mocy ust. 7.

Do 31 grudnia 2023 r., a następnie co roku, Komisja składa Komitetowi ds. Zmian Klimatu, o którym mowa w art. 22a ust. 1 niniejszej dyrektywy, sprawozdanie z wdrażania funduszu innowacyjnego, zawierające analizę projektów, którym przyznano finansowanie w podziale na sektory i państwa członkowskie oraz oczekiwanego wkładu tych projektów, w realizację celu neutralności klimatycznej w Unii określonego w rozporządzeniu (UE) 2021/1119. Komisja przedstawia to sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie oraz podaje je do wiadomości publicznej.

(*) Decyzja Komisji 2010/670/UE z dnia 3 listopada 2010 r. ustanawiająca kryteria i środki dotyczące finansowania komercyjnych projektów demonstracyjnych mających na celu bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO_2 oraz projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej realizowanych w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ustanowionego dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 290 z 6.11.2010, s. 39).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).”;

i) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„8a. W przypadku kontraktów różnicowych i kontraktów na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla, przyznawanych po zakończeniu procedury przetargowej zgodnej z zasadami konkurencji, zapewnia się odpowiednie pokrycie poprzez zobowiązania budżetowe wynikające z aukcyjnej sprzedaży uprawnień dostępnych w funduszu innowacyjnym, a te zobowiązania budżetowe można rozłożyć na kilka lat w postaci

▼B

rocznych rat. W przypadku pierwszych dwóch rund przetargu konkurencyjnego zobowiązania finansowe związane z kontraktami różnicowymi i kontraktami na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla w pełni pokrywane ze środków pochodzących z aukcyjnej sprzedaży uprawnień przydzielonych funduszowi innowacyjnemu zgodnie z ust. 8.

Na podstawie dokonanej przez Komisję jakościowej i ilościowej oceny ryzyka finansowego wynikającego z wdrażania kontraktów różnicowych i kontraktów na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla, którą to ocenę należy przeprowadzić po zakończeniu pierwszych dwóch rund przetargu konkurencyjnego, a następnie za każdym razem, kiedy wymaga tego zasada ostrożności, przy czym aktywów i zysków nie należy przeszacowywać, a zobowiązań i strat nie należy zaniżać, Komisja może – zgodnie z uprawnieniem zawartym w akapicie ósmym – podjąć decyzję o przejęciu jedynie części zobowiązań finansowych związanych z kontraktami różnicowymi i kontraktami na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla za pomocą środków, o których mowa w akapicie pierwszym, a pozostałej części za pomocą innych środków. Komisja dąży do ograniczenia stosowania innych środków gwarancji.

Jeżeli ocena prowadzi do wniosku, że do pełnego wykorzystania potencjału kontraktów różnicowych i kontraktów na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla niezbędne są inne środki gwarancji, Komisja dąży do zrównoważonego połączenia innych środków gwarancji. W drodze odstępstwa od art. 210 ust. 1 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 Komisja określa zakres korzystania z innych środków gwarancji zgodnie z aktem delegowanym przewidzianym w akapicie ósmym niniejszego ustępu.

Pozostałe zobowiązania finansowe są w wystarczającym stopniu pokrywane, z uwzględnieniem zasad tytułu X rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046, w razie potrzeby dostosowanych do specyfiki kontraktów różnicowych i kontraktów na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla, poprzez odstępstwo od art. 209 ust. 2 lit. d) i h), art. 210 ust. 1, art. 211 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 212, 213 i 214, art. 218 ust. 1 oraz art. 219 ust. 3 i 6 tego rozporządzenia. W stosownych przypadkach inne środki gwarancji, wskaźnik zasilenia rezerw i niezbędne odstępstwa określa się w akcie delegowanym przewidzianym w akapicie ósmym niniejszego ustępu.

Na tworzenie rezerw w związku z kontraktami różnicowymi i kontraktami na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla Komisja nie wykorzystuje więcej niż 30 % przychodów z aukcyjnej sprzedaży uprawnień przydzielonych funduszowi innowacyjnemu zgodnie z ust. 8.

Wskaźnik zasilenia rezerw nie może być niższy niż 50 % całkowitego zobowiązania finansowego obciążającego budżet Unii w odniesieniu do kontraktów różnicowych i kontraktów na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla. Przy ustanawianiu wskaźnika zasilenia Komisja bierze pod uwagę elementy, które mogą zmniejszyć ryzyko finansowe dla budżetu

▼B

Unii, wykraczające poza środki dostępne w funduszu innowacyjnym, takie jak ewentualny dobrowolny podział zobowiązań z państwami członkowskimi lub ewentualny mechanizm reasekuracji z sektora prywatnego. Komisja dokonuje przeglądu wskaźnika zasilenia rezerw co najmniej raz na trzy lata od daty rozpoczęcia stosowania aktu delegowanego ustanawiający ten wskaźnik po raz pierwszy.

W celu uniknięcia składania wniosków o charakterze spekulacyjnym dostęp do przetargu konkurencyjnego może być uzależniony od wpłacenia przez wnioskodawców kaucji przepadającej w przypadku niewykonania umowy. Niezwrócona kaucja trafia do funduszu innowacyjnego jako zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046. Każdy wkład wpłacony przez beneficjenta organowi przyznającemu dotację, zgodnie z warunkami kontraktu różnicowego lub kontraktu na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla, jeżeli cena referencyjna jest wyższa niż kurs wykonania („środki powracające”), trafia do funduszu innowacyjnego jako zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 5 tego rozporządzenia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 niniejszej dyrektywy uzupełniających niniejszą dyrektywę w celu określenia i uszczegółowienia innych sposobów udzielenia gwarancji, a w stosownych przypadkach – wskaźnika zasilenia rezerw i niezbędnych dodatkowych odstępstw od tytułu X rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046, stosownie do akapitu czwartego niniejszego ustępu, a ponadto przepisów dotyczących funkcjonowania przetargów konkurencyjnych, w szczególności w odniesieniu do kaucji i środków powracających.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu zmiany akapitu piątego niniejszego ustępu poprzez podwyższenie limitu 30 %, o którym mowa w tym akapicie, o nie więcej niż łącznie 20 punktów procentowych, jeżeli jest to konieczne do zaspokojenia zapotrzebowania na kontrakty różnicowe i kontrakty na transakcje różnicowe dotyczące dwutlenku węgla, z uwzględnieniem doświadczeń z pierwszych rund przetargu konkurencyjnego oraz potrzeby znalezienia odpowiedniej równowagi między dotacjami a takimi umowami w ramach wsparcia z funduszu innowacyjnego.

Wsparcie finansowe funduszu innowacyjnego jest proporcjonalne do celów polityki określonych w niniejszym artykule i nie może prowadzić do nadmiernych zakłóceń na rynku wewnętrznym. W tym celu wsparcia udziela się wyłącznie na pokrycie dodatkowych kosztów lub ryzyka inwestycyjnego, których inwestorzy nie byliby w stanie ponieść w normalnych warunkach rynkowych.

8b. 40 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby zostać przydzielona bezpłatnie na mocy niniejszego artykułu, oraz 10 mln uprawnień z liczby, która w przeciwnym wypadku mogłaby być sprzedana na aukcji na mocy art. 10 niniejszej dyrektywy, udostępnia się Społecznemu Funduszowi Klimatycznemu utworzonemu na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/955 (*). Komisja zapewnia, aby uprawnienia przeznaczone dla

▼B

Społecznego Funduszu Klimatycznego zostały sprzedane na aukcji w 2025 r. zgodnie z zasadami i warunkami, o których mowa w art. 10 ust. 4 niniejszej dyrektywy i w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z tym artykułem. Dochody ze sprzedaży aukcyjnej stanowią zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 oraz są wykorzystywane zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do Społecznego Funduszu Klimatycznego.

_____

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/955 z dnia 10 maja 2023 r. ustanawiające Społeczny Fundusz Klimatyczny i zmieniające rozporządzenie (UE) 2021/1060 (Dz.U. L 130 z 16.5.2023, s. 1).”;

j) ust. 19 otrzymuje brzmienie:

„19. Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień instalacjom, które zaprzestały działalności. Instalacje, których zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych wygasło lub zostało cofnięte oraz instalacje, które z przyczyn technicznych nie mogą funkcjonować lub wznowić działalności, uważa się za instalacje, które zaprzestały działalności.”;

k) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„22. W przypadku gdy konieczne są korekty bezpłatnych uprawnień przydzielonych na podstawie art. 11 ust. 2, dokonuje się ich przy użyciu uprawnień zarezerwowanych zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu lub przez dodanie uprawnień do liczby takich zarezerwowanych uprawnień.”;

14) w art. 10b ust. 4 dodaje się akapity w brzmieniu:

„W państwie członkowskim, w którym w latach 2014–2018 średni udział emisji z systemów ciepłowniczych w całej Unii podzielony przez udział tego państwa członkowskiego w całkowitym PKB Unii jest większy niż pięć, sieciom ciepłowniczym przydziela się dodatkowe przydziały bezpłatnych uprawnień w wysokości 30 % ilości określonej zgodnie z art. 10a na lata 2026–2030, pod warunkiem że dokonuje się inwestycji odpowiadających wartości tego dodatkowego przydziału bezpłatnych uprawnień w celu znacznego zmniejszenia emisji przed 2030 r. zgodnie z planami neutralności klimatycznej, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu oraz że osiągnięcie celów i celów pośrednich, o których mowa w lit. b) tego akapitu, zostało potwierdzone w drodze weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z akapitem czwartym niniejszego ustępu.

Do dnia 1 maja 2024 r. operatorzy sieci ciepłowniczej opracowują plan osiągania neutralności klimatycznej dla instalacji, w odniesieniu do których ubiegają się o dodatkowy przydział bezpłatnych uprawnień na mocy akapitu drugiego niniejszego ustępu. Plan ten jest zgodny z celem neutralności klimatycznej ustanowionym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2021/1119 i określa:

a) środki i inwestycje mające na celu osiągnięcie neutralności klimatycznej do 2050 r. na poziomie instalacji lub przedsiębiorstwa, z wyłączeniem wykorzystania jednostek kompensacji emisji dwutlenku węgla;

▼B

b) cele i wartości pośrednie pozwalające zmierzyć do dnia 31 grudnia 2025 r., a następnie co pięć lat do 31 grudnia, postępy w osiąganiu neutralności klimatycznej zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu;

c) szacowany wpływ każdego ze środków i każdej z inwestycji, o których mowa w lit. a) niniejszego akapitu, na obniżenie emisji gazów cieplarnianych.

Osiągnięcie celów i wartości pośrednich, o których mowa w akapicie trzecim lit. b) niniejszego akapitu, weryfikuje się w odniesieniu do okresu do dnia 31 grudnia 2025 r., a następnie w odniesieniu do każdego okresu kończącego się 31 grudnia każdego kolejnego piątego roku, zgodnie z procedurami weryfikacji i akredytacji określonymi w art. 15. Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień w wysokości przekraczającej kwotę, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jeżeli nie zweryfikowano osiągnięcia celów i wartości pośrednich w odniesieniu do okresu do końca 2025 r. lub w odniesieniu do okresu od 2026 r. do 2030 r.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze w celu określenia minimalnej treści informacji, o których mowa w akapicie trzecim lit. a), b) i c) niniejszego ustępu, oraz formatu planów osiągania neutralności klimatycznej, o których mowa w akapicie trzecim niniejszego ustępu i w art. 10a ust. 1 akapit piąty. Komisja dąży do osiągnięcia synergii z podobnymi planami, jak przewidziano w prawie Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.”;

15) art. 10c ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Państwa członkowskie wymagają od instalacji wytwarzających energię elektryczną i operatorów sieci będących beneficjentami, aby do 28 lutego każdego roku składali sprawozdania z realizacji wybranych przez nich inwestycji, w tym na temat bilansu przydziału bezpłatnych uprawnień oraz poniesionych wydatków inwestycyjnych, a także rodzajów wspieranych inwestycji. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania w tej sprawie, a Komisja podaje je do publicznej wiadomości.”;

16) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10ca

Wcześniejszy termin przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację sektora energetycznego

Na zasadzie odstępstwa od art. 10c zainteresowane państwa członkowskie mogą na mocy niniejszego artykułu przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia dla instalacji wyłącznie w odniesieniu do inwestycji zrealizowanych do dnia 31 grudnia 2024 r. Wszelkie uprawnienia dostępne dla zainteresowanych państw członkowskich zgodnie z art. 10c na okres od 2021 r. do 2030 r., które nie zostały wykorzystane na takie inwestycje, należy, w proporcji określonej przez dane państwo członkowskie:

a) dodać do całkowitej liczby uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji przez dane państwo członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2; lub

b) wykorzystać do wspierania inwestycji w ramach funduszu modernizacyjnego, o którym mowa w art. 10d, zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do dochodów ze sprzedaży uprawnień, o których mowa w art. 10d ust. 4.

▼B

Najpóźniej do dnia 15 maja 2024 r. dane państwo członkowskie informuje Komisję o odnośnych liczbach uprawnień, które zostaną wykorzystane na mocy art. 10 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) oraz, na zasadzie odstępstwa od art. 10d ust. 4 zdanie drugie, na mocy art. 10d.”;

17) w art. 10d wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na lata 2021–2030 ustanawia się fundusz mający na celu wspieranie inwestycji proponowanych przez państwa członkowskie będące beneficjentami – w tym finansowanie projektów inwestycyjnych na małą skalę – służących modernizacji systemów energetycznych oraz poprawie efektywności energetycznej (»fundusz modernizacyjny«). Fundusz modernizacyjny jest finansowany ze sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 10 na rzecz określonych w nim państw członkowskich będących beneficjentami.

Wspierane inwestycje są spójne z celami niniejszej dyrektywy, a także z celami komunikatu Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu oraz rozporządzenia (UE) 2021/1119, a także z długoterminowymi celami wyrażonymi w porozumieniu paryskim. Państwa członkowskie będące beneficjentami mogą, w stosownych przypadkach, wykorzystać środki finansowe z funduszu modernizacyjnego do finansowania inwestycji z udziałem sąsiadujących regionów przygranicznych Unii. Wsparcia z funduszu modernizacyjnego nie udziela się zakładom zajmującym się produkcją energii, w których wykorzystuje się paliwa kopalne. Jednakże dochody z uprawnień objętych powiadomieniem zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu mogą być wykorzystane na inwestycje związane z gazowymi paliwami kopalnymi.

Ponadto dochody z uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 1 akapit trzeci niniejszej dyrektywy, mogą, jeżeli działalność kwalifikuje się jako zrównoważona środowiskowo na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 (*) i jest należycie uzasadniona względami zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, być wykorzystywane na inwestycje związane z gazowymi paliwami kopalnymi, pod warunkiem że uprawnienia wykorzystywane do celów wytwarzania energii zostaną sprzedane na aukcji przed dniem 31 grudnia 2027 r., a uprawnienia wykorzystywane na inwestycje związane z dalszym wykorzystaniem gazu – przed dniem 31 grudnia 2028 r.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).”;

b) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Co najmniej 80 % dochodów z uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 1 akapit trzeci, oraz z uprawnień objętych powiadomieniem zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, a także co najmniej 90 % dochodów z uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 1 akapit czwarty, wykorzystuje się do wspierania inwestycji w:

a) produkcję i wykorzystywanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych, w tym wodoru odnawialnego;

▼B

b) ogrzewanie i chłodzenie z wykorzystaniem odnawialnych źródeł energii;

c) zmniejszenie ogólnego zużycia energii poprzez efektywność energetyczną, między innymi w przemyśle, sektorze transportu, sektorze budowlanym, sektorze rolnictwa i sektorze gospodarki odpadami;

d) magazynowanie energii i modernizację sieci energetycznych, w tym zarządzanie popytem, rurociągi należące do systemów lokalnego ogrzewania, sieci przesyłu energii elektrycznej oraz zwiększenie połączeń międzysystemowych między państwami członkowskimi i rozbudowę infrastruktury na potrzeby mobilności bezemisyjnej;

e) wsparcie gospodarstw domowych o niskich dochodach, w tym na obszarach wiejskich i w regionach oddalonych, w celu rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego oraz modernizacji ich systemów ogrzewania; oraz

f) sprawiedliwą transformację w regionach uzależnionych od węgla w państwach członkowskich będących beneficjentami, tak aby utrzymując dialog ze społeczeństwem obywatelskim i z partnerami społecznymi, wspierać zmianę miejsca zatrudnienia, przekwalifikowanie i podnoszenie kwalifikacji pracowników, edukację, inicjatywy na rzecz zatrudnienia oraz przedsiębiorstwa typu start-up, w sposób spójny z odpowiednimi działaniami uwzględnionymi przez państwa członkowskie w ich terytorialnych planach sprawiedliwej transformacji zgodnie z art. 8 ust. 2 akapit pierwszy lit. k) rozporządzenia (UE) 2021/1056 i tak aby przyczyniać się do ich realizacji, w stosownych przypadkach”;

c) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Komitet inwestycyjny przedstawia corocznie Komisji sprawozdanie na temat doświadczeń z oceny inwestycji, w szczególności w zakresie redukcji emisji i kosztów redukcji. Najpóźniej do dnia 31 grudnia 2024 r. Komisja, uwzględniając ustalenia komitetu inwestycyjnego, dokonuje przeglądu obszarów, o których mowa w ust. 2, w których realizuje się projekty, a także przeglądu podstawy, na której komitet inwestycyjny opiera swoje zalecenia.

Komitet inwestycyjny zarządza publikację sprawozdania rocznego. Komisja przekazuje sprawozdanie roczne Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.”

18) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 10f

Zasada »nie czyń poważnych szkód«

Od dnia 1 stycznia 2025 r. państwa członkowskie będące beneficjentami i Komisja wykorzystują dochody uzyskane ze sprzedaży na aukcji uprawnień, które na mocy art. 10a ust. 8 niniejszej dyrektywy przeznacza się na potrzeby funduszu innowacyjnego, oraz uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 1 akapity trzeci i czwarty niniejszej dyrektywy, zgodnie z kryteriami dotyczącymi zasady »nie czyń poważnych szkód« określonymi w art. 17 rozporządzenia (UE) 2020/852, jeżeli dochody te wykorzystuje się na potrzeby działalności gospodarczej, w odniesieniu do której zgodnie z art. 10 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia określono techniczne kryteria kwalifikacji służące ustaleniu, czy dana działalność gospodarcza wyrządza poważne szkody co najmniej jednemu z odpowiednich celów środowiskowych.”;

▼B

19) w art. 11 ust. 2 datę „28 lutego” zastępuje się datą „30 czerwca”;

20) tytuł rozdziału IV otrzymuje brzmienie:

„Przepisy mające zastosowanie do lotnictwa, transportu morskiego i instalacji stacjonarnych”;

21) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają uznawanie uprawnień wydanych przez właściwy organ innego państwa członkowskiego do celów wypełnienia zobowiązań operatorów, operatorów statków powietrznych lub przedsiębiorstw żeglugowych na podstawie ust. 3”;

b) uchyla się ust. 2a;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie, administrujące państwa członkowskie oraz organy administrujące właściwe dla przedsiębiorstwa żeglugowego zapewniają, aby do dnia 30 września każdego roku:

a) operator każdej instalacji przekazał do umorzenia liczbę uprawnień stanowiącą równowartość łącznych emisji z tej instalacji w poprzednim roku kalendarzowym zweryfikowanych zgodnie z art. 15;

b) każdy operator statków powietrznych przekazał do umorzenia liczbę uprawnień stanowiącą równowartość łącznych emisji tego operatora w poprzednim roku kalendarzowym zweryfikowanych zgodnie z art. 15;

c) każde przedsiębiorstwo żeglugowe przekazało do umorzenia liczbę uprawnień stanowiącą równowartość całkowitych emisji tego przedsiębiorstwa w poprzednim roku kalendarzowym zweryfikowanych zgodnie z art. 3ge.

Państwa członkowskie, administrujące państwa członkowskie oraz organy administrujące właściwe dla przedsiębiorstwa żeglugowego zapewniają, aby uprawnienia umorzone zgodnie z akapitem pierwszym zostały następnie anulowane.”;

d) po ust. 3 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3-e. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 akapit pierwszy lit. c) przedsiębiorstwa żeglugowe mogą umorzyć o 5 % mniej uprawnień niż równowartość ich zweryfikowanych emisji uwolnionych do dnia 31 grudnia 2030 r. ze statków klasy lodowej, pod warunkiem że takie statki mają klasę lodową IA lub IA Super lub równoważną klasę lodową, ustaloną na podstawie zalecenia HELCOM 25/7.

W przypadku gdy umarza się mniejszą liczbę uprawnień w porównaniu ze zweryfikowanymi emisjami, po ustaleniu różnicy między zweryfikowanymi emisjami a umorzonymi uprawnieniami w odniesieniu do każdego roku, liczbę uprawnień odpowiadającą tej różnicy anuluje się, a nie rozdziela w drodze sprzedaży aukcyjnej zgodnie z art. 10.

▼B

3-d. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu i art. 16 Komisja, na wniosek państwa członkowskiego, stanowi w drodze aktu wykonawczego, że państwa członkowskie powinny uznawać wymogi określone w tych przepisach za spełnione oraz że nie powinny podejmować działań przeciwko przedsiębiorstwom żeglugowym w odniesieniu do emisji uwolnionych do dnia 31 grudnia 2030 r. pochodzących z rejsów statków pasażerskich innych niż wycieczkowe statki pasażerskie oraz statków pasażerskich typu ro-ro między portem na wyspie podlegającym jurysdykcji wnioskującego państwa członkowskiego, która to wyspa nie posiada połączenia drogowego ani kolejowego z lądem stałym, a ma liczbę mieszkańców mniejszą niż 200 000 stałych rezydentów według ostatnich najlepszych danych dostępnych w 2022 r., a portem podlegającym jurysdykcji tego samego państwa członkowskiego, a także z działalności prowadzonej w porcie przez takie statki w związku z takimi rejsami.

Komisja publikuje wykaz wysp, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz odnośnych portów i aktualizuje ten wykaz.

3-c. Na zasadzie odstępstwa od ust. 3 akapit pierwszy lit. c) niniejszego artykułu i art. 16 Komisja – na wspólny wniosek dwóch państw członkowskich, z których jedno nie ma granicy lądowej z drugim państwem członkowskim, a drugie jest państwem członkowskim położonym najbliżej geograficznie państwa członkowskiego niemającego granicy lądowej – stanowi w drodze aktu wykonawczego, że państwa członkowskie uznają wymogi określone w tych przepisach za spełnione oraz że nie podejmują działań przeciwko przedsiębiorstwom żeglugowym w odniesieniu do emisji uwolnionych do dnia 31 grudnia 2030 r. pochodzących z rejsów statków pasażerskich oraz statków pasażerskich typu ro-ro odbywanych w ramach umowy o świadczenie transgranicznych usług publicznych lub w ramach transgranicznego obowiązku użyteczności publicznej – określonych we wspólnym wniosku – łączących te dwa państwa członkowskie, a także z działalności prowadzonej w porcie przez takie statki w związku z takimi rejsami.

3-b. Obowiązek umorzenia uprawnień nie powstaje w odniesieniu do emisji uwolnionych do dnia 31 grudnia 2030 r. z rejsów między portem znajdującym się w najbardziej oddalonym regionie państwa członkowskiego a portem znajdującym się w tym samym państwie członkowskim, w tym z rejsów między portami w regionach najbardziej oddalonych i rejsami między portami znajdującymi się w tym samym państwie członkowskim, a także z działalności prowadzonej w porcie przez takie statki w związku z takimi rejsami.”

e) art. 3 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„3-a. W razie potrzeby i jak długo będzie to niezbędne w celu zachowania integralności środowiskowej systemu EU ETS, operatorzy, operatorzy statków powietrznych oraz przedsiębiorstwa żeglugowe w ramach systemu EU ETS nie będą mogli wykorzystywać uprawnień wydanych przez państwo członkowskie, wobec którego wygasły zobowiązania spoczywające na operatorach, operatorach statków powietrznych i przedsiębiorstwach żeglugowych. Akt delegowany, o którym mowa w art. 19, obejmuje środki niezbędne w przypadkach, o których mowa w niniejszym ustępie.”;

f) dodaje się następujący ustęp:

„3b. Obowiązek umorzenia uprawnień nie powstaje w odniesieniu do emisji gazów cieplarnianych, które uznaje się za wychwycone i wykorzystane w taki sposób aby były związane

▼B

chemicznie z produktem, tak że nie przedostają się one do atmosfery przy normalnym użytkowaniu, wliczając w to wszelkie normalne czynności mające miejsce po końcu przydatności produktu do użycia.

Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 23, aby uzupełnić niniejszą dyrektywę, dotyczące wymogów w zakresie uznania, że gazy cieplarniane stały się trwale związane chemicznie z produktem, zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu.”;

g) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, że przydziały zostaną anulowane w każdym momencie na wniosek posiadających je osób. W przypadku likwidacji mocy wytwórczych na ich terytorium z powodu dodatkowych środków krajowych państwa członkowskie mogą anulować – i są do tego zdecydowanie zachęcane – uprawnienia z całkowitej liczby przydziałów, które mają zostać przez nie sprzedane na aukcji, o której to liczbie mowa w art. 10 ust. 2, w maksymalnej liczbie odpowiadającej średniej zweryfikowanych emisji z danej instalacji w okresie pięciu lat przed likwidacją. Dane państwo członkowskie informuje Komisję o takim planowanym anulowaniu lub o powodach, dla których nie dokonuje anulowania, zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 4.”;

22) w art. 14 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące szczegółowych ustaleń w sprawie monitorowania i raportowania emisji i, w stosownych przypadkach, danych dotyczących działalności w odniesieniu do kategorii działań wymienionych w załączniku I do niniejszej dyrektywy, jak również emisji lotniczych innych niż CO_2 w odniesieniu do tras, na których raportuje się emisje na mocy niniejszej dyrektywy, które to akty opierają się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV do niniejszej dyrektywy i wymogach określonych w ust. 2 i 5 niniejszego artykułu. W tych aktach wykonawczych określa się również – w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania emisji oraz ich skutków, w tym skutków emisji lotniczych innych niż CO_2 – współczynnik globalnego ocieplenia poszczególnych gazów cieplarnianych, a także uwzględnia się aktualną wiedzę naukową na temat skutków emisji lotniczych innych niż CO_2. W tych aktach wykonawczych stosuje się kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do wykorzystania biomasy, ustanowione dyrektywą (UE) 2018/2001, z wszelkimi niezbędnymi dostosowaniami do zastosowania na mocy niniejszej dyrektywy, aby biomasa ta mogła uzyskać współczynnik zero. Określa się w nich również sposób rozliczania składowania emisji z koszyków biomasy o współczynniku zero oraz biomasy, która nie pochodzi ze źródeł o współczynniku zero. Określa się w nich również sposób rozliczania emisji z paliw odnawialnych pochodzenia niebiologicznego oraz pochodzących z recyklingu paliw węglowych, zapewniając rozliczenie tych emisji i unikanie podwójnego liczenia.”;

▼B

23) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają opublikowanie nazw (imion i nazwisk) operatorów, operatorów statków powietrznych i przedsiębiorstw żeglugowych naruszających wymogi dotyczące przekazania do umorzenia wystarczającej liczby uprawnień na mocy niniejszej dyrektywy.”;

b) w ust. 3 datę „30 kwietnia” zastępuje się datą „30 września”;

c) dodaje się następujący ustęp:

„3a. Kary określone w ust. 3 mają również zastosowanie w odniesieniu do przedsiębiorstw żeglugowych.”;

d) dodaje się następujący ustęp:

„11a. W przypadku przedsiębiorstwa żeglugowego, które nie spełnia obowiązków umarzania uprawnień przez co najmniej dwa kolejne okresy sprawozdawcze, oraz w przypadku gdy inne środki egzekucyjne nie zapewniły osiągnięcia zgodności, właściwy organ państwa członkowskiego portu przybycia może – po zapewnieniu zainteresowanemu przedsiębiorstwu żeglugowemu możliwości zgłoszenia uwag – wydać nakaz wydalenia, który jest przekazywany Komisji, Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA), pozostałym państwom członkowskim oraz zainteresowanemu państwu bandery. W następstwie wydania takiego nakazu wydalenia każde państwo członkowskie z wyjątkiem państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa statek, odmawia przyjmowania statków, za które odpowiada zainteresowane przedsiębiorstwo żeglugowe, w swoich portach do czasu wywiązania się przez to przedsiębiorstwo ze swoich obowiązków umarzania uprawnień zgodnie z art. 12. Jeżeli statek ten pływa pod banderą państwa członkowskiego i wpływa do jednego z portów tego państwa lub znajduje się w nim, dane państwo członkowskie – po zapewnieniu zainteresowanemu przedsiębiorstwu możliwości zgłoszenia uwag – zatrzymuje statek do czasu wywiązania się przez przedsiębiorstwo żeglugowe ze spoczywających na nim obowiązków umarzania uprawnień.

Jeżeli zostanie stwierdzone, że statek przedsiębiorstwa żeglugowego którym mowa w akapicie pierwszym znajduje się w jednym z portów państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa, państwo członkowskie może – po zapewnieniu zainteresowanemu przedsiębiorstwu żeglugowemu możliwości zgłoszenia uwag – wydać nakaz zatrzymania bandery do czasu wywiązania się przez przedsiębiorstwo żeglugowe ze spoczywających na nim obowiązków. Informuje ono o tym Komisję, EMSA i pozostałe państwa członkowskie. W wyniku wydania takiego nakazu zatrzymania bandery każde państwo członkowskie podejmuje takie same środki jakie są wymagane w następstwie wydania nakazu wydalenia zgodnie z akapitem pierwszym zdanie drugie.

Niniejszy ustęp nie narusza międzynarodowych przepisów morskich mających zastosowanie w przypadku statków w niebezpieczeństwie.”;

▼B

24) art. 18b otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18b

Pomoc ze strony Komisji, EMSA oraz innych właściwych organizacji

1. W celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z art. 3c ust. 4, art. 3g, 3gd, 3ge, 3gf, 3gg i 18a Komisja, administrujące państwo członkowskie i organy administrujące właściwe dla przedsiębiorstwa żeglugowego mogą zwrócić się o pomoc do EMSA lub innej właściwej organizacji i mogą w tym celu zawierać wszelkie odpowiednie umowy z tymi organizacjami.

2. Komisja, wspomagana przez EMSA, dąży do opracowania odpowiednich narzędzi oraz wytycznych w celu ułatwienia i koordynacji działań w zakresie weryfikacji i egzekwowania przepisów związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy do transportu morskiego. O ile jest to wykonalne, takie wytyczne i narzędzia udostępnia się państwom członkowskim i weryfikatorom w celu dzielenia się informacjami i lepszego zapewnienia rzetelnego egzekwowania krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę.”;

25) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 2 i 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 3c ust. 6, art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1, 8 i 8a, art. 10b ust. 5, art. 12 ust. 3b art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1, art. 28c oraz art. 30j ust. 1 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 8 kwietnia 2018 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3c ust. 6, art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1, 8 i 8a, art. 10b ust. 5, art. 12 ust. 3b, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art. 24a ust. 1, art. 25a ust. 1, art. 28c oraz art. 30j ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3c ust. 6, art. 3d ust. 3, art. 10 ust. 4, art. 10a ust. 1, 8 lub 8a, art. 10b ust. 5, art. 12 ust. 3b, art. 19 ust. 3, art. 22, art. 24 ust. 3, art.24a ust. 1, art. 25a ust. 1, art. 28c lub art. 30j ust. 1 wchodzi w życie, tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego

▼B

aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeżeli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

26) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Sprawozdanie w celu zapewnienia lepszego funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla

Jeżeli w regularnych sprawozdaniach dotyczących rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, o których mowa w art. 10 ust. 5 i 6, znajdą się dowody na to, że rynek uprawnień do emisji dwutlenku węgla nie działa prawidłowo, Komisja w terminie trzech miesięcy przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu mogą towarzyszyć wnioski ustawodawcze mające na celu zwiększenie przejrzystości i integralności rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, w tym powiązanych rynków instrumentów pochodnych, oraz dotyczące środków naprawczych mających poprawić jego funkcjonowanie, a także skutecznie zapobiegać nadużyciom na rynku i je wykrywać.”;

27) art. 29a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29a

Środki w przypadku nadmiernych zmian cen

1. Jeżeli średnia cena uprawnienia za sześć poprzednich miesięcy kalendarzowych jest wyższa niż 2,4-krotność średniej ceny uprawnienia za okres odniesienia obejmujący dwa poprzednie lata, z rezerwy stabilności rynkowej zgodnie z art. 1 ust. 7 decyzji (UE) 2015/1814 uwalnia się 75 mln uprawnień.

Ceną uprawnienia, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, dla uprawnień objętych rozdziałem II i III jest cena z aukcji przeprowadzanych zgodnie z aktem przyjętym na mocy art. 10 ust. 4.

Okresem odniesienia obejmującym dwa poprzednie lata, o którym mowa w akapicie pierwszym, jest dwuletni okres kończący się przed pierwszym miesiącem okresu sześciu miesięcy kalendarzowych, o którym mowa w tym akapicie.

W przypadku gdy warunek określony w akapicie pierwszym niniejszego ustępu jest spełniony, a ust. 2 nie ma zastosowania, Komisja publikuje stosowne zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wskazując datę, w której warunek został spełniony.

▼B

W pierwszych trzech dniach roboczych każdego miesiąca Komisja publikuje średnią cenę uprawnień za sześć poprzednich miesięcy kalendarzowych i średnią cenę uprawnień za okres odniesienia obejmujący dwa poprzednie lata. Jeżeli warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie jest spełniony, Komisja publikuje też poziom, który powinna osiągnąć średnia cena uprawnienia w kolejnym miesiącu, aby spełniony został warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym.

2. Jeżeli warunek uwolnienia uprawnień z rezerwy stabilności rynkowej zgodnie z ust. 1 został spełniony, uznaje się, że warunek, o którym mowa w tym akapicie, nie został ponownie spełniony przed upływem co najmniej dwunastu miesięcy od końca poprzedniego uwolnienia uprawnień.

3. Szczegółowe uzgodnienia dotyczące stosowania środków, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, określa się w aktach delegowanych, o których mowa w art. 10 ust. 4.”;

28) w art. 30 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszą dyrektywę poddaje się przeglądowi w świetle rozwoju sytuacji międzynarodowej i działań podejmowanych w celu realizacji długoterminowych celów porozumienia paryskiego oraz wszelkich odpowiednich zobowiązań podjętych na Konferencjach Stron Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu.”;

b) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Środki wspierające pewne energochłonne sektory, które mogą być narażone na ucieczkę emisji i o których mowa w art. 10a i 10b niniejszej dyrektywy, są również poddawane przeglądowi w świetle środków polityki klimatycznej w innych dużych gospodarkach. W tym kontekście Komisja rozważa również, czy należy bardziej zharmonizować środki związane z rekompensatą kosztów pośrednich. Środki mające zastosowanie do sektorów CBAM podlegają przeglądowi w świetle stosowania rozporządzenia (UE) 2023/956. Przed dniem 1 stycznia 2028 r., a następnie co dwa lata w ramach swoich sprawozdań dla Parlamentu Europejskiego i Rady zgodnie z art. 30 ust. 6 tego rozporządzenia, Komisja ocenia wpływ CBAM na ryzyko ucieczki emisji, w tym w odniesieniu do eksportu.

W sprawozdaniu ocenia się potrzebę podjęcia dodatkowych środków, w tym środków ustawodawczych, w celu przeciwdziałania ryzyku ucieczki emisji. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wniosek ustawodawczy.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w ramach każdego globalnego przeglądu uzgodnionego w porozumieniu paryskim, w szczególności w odniesieniu do potrzeby zastosowania dodatkowych unijnych polityk i środków w związku z niezbędną redukcją gazów

▼B

cieplarnianych przez Unię i jej państwa członkowskie, w tym w odniesieniu do współczynnika liniowego redukcji, o którym mowa w art. 9 niniejszej dyrektywy. W stosownych przypadkach Komisja może przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wnioski dotyczące zmiany niniejszej dyrektywy, w szczególności aby zapewnić zgodność z celem neutralności klimatycznej określonym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2021/1119 oraz z unijnymi celami klimatycznymi określonymi w art. 4 tego rozporządzenia. Przedkładając wniosek ustawodawczy, Komisja uwzględnia m.in. przewidywany orientacyjny budżet emisyjny Unii na lata 2030–2050, o którym mowa w art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia.”;

d) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Do dnia 31 lipca 2026 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie obejmujące następujące kwestie, w stosownych przypadkach wraz z wnioskiem ustawodawczym i oceną skutków:

a) jak można uwzględniać ujemne emisje gazów cieplarnianych usuwanych z atmosfery oraz bezpiecznie i trwale składowanych oraz jak te ujemne emisje mogłyby być, w stosownych przypadkach, objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji, w tym jasny zakres oraz rygorystyczne kryteria i zabezpieczenia takiego objęcia zapewniające, że takie pochłanianie nie będzie kompensowało niezbędnych redukcji emisji zgodnie z unijnymi celami klimatycznymi określonymi w rozporządzeniu (UE) 2021/1119;

b) wykonalność obniżenia od 2031 r. progów całkowitej nominalnej mocy cieplnej dostarczanej w paliwie wynoszącej 20 MW dla rodzajów działalności wymienionych w załączniku I;

c) czy skutecznie rozlicza się wszystkie emisje gazów cieplarnianych objęte niniejszą dyrektywą i czy skutecznie unika się podwójnego liczenia; w szczególności ocenia się rozliczanie emisji gazów cieplarnianych, które uznaje się za wychwycone i wykorzystane w produkcie inaczej niż w sposób, o którym mowa w art. 12 ust. 3b.

6. Dokonując przeglądu niniejszej dyrektywy, zgodnie z ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, Komisja analizuje, w jaki sposób można ustanowić powiązania między EU ETS a innymi rynkami uprawnień do emisji dwutlenku węgla, bez utrudniania osiągnięcia celu neutralności klimatycznej i unijnych celów klimatycznych określonych w rozporządzeniu (UE) 2021/1119.

7. Do dnia 31 lipca 2026 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia wykonalność włączenia instalacji spalania odpadów komunalnych do EU ETS, w tym również z myślą o ich włączeniu od 2028 r., wraz z oceną potencjalnej potrzeby umożliwienia państwom członkowskim rezygnacji z tego systemu do dnia 31 grudnia 2030 r. W tym względzie Komisja bierze pod uwagę znaczenie, jakie mają wszystkie sektory przyczyniające się do redukcji emisji oraz możliwość, że odpady będą częściej

▼B

przekierowywane poprzez ich składowanie w Unii i wywóz do państw trzecich. Komisja bierze też pod uwagę odpowiednie kryteria, takie jak skutki dla rynku wewnętrznego, potencjalne zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową, zgodność z celami dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE (*) oraz solidność i dokładność w kwestii monitorowania i obliczania emisji. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla art. 4 tej dyrektywy Komisja załącza do sprawozdania wniosek ustawodawczy w celu zastosowania przepisów niniejszego rozdziału do pozwoleń na emisje gazów cieplarnianych oraz przydziału i wydawania dodatkowych uprawnień w odniesieniu do instalacji spalania odpadów komunalnych, a także w celu zapobiegania potencjalnemu przekierowaniu odpadów.

W sprawozdaniu, o którym mowa w akapicie pierwszym, Komisja ocenia również możliwość włączenia do EU ETS innych procesów gospodarowania odpadami, w szczególności składowisk, które są źródłem emisji metanu i podtlenku azotu w Unii. W stosownych przypadkach Komisja może również dołączyć do tego sprawozdania wniosek ustawodawczy dotyczący włączenia takich innych procesów gospodarowania odpadami do EU ETS.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).”;

29) po art. 30 dodaje się rozdział w brzmieniu:

„Rozdział IVA

System handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do sektora budowlanego, sektora transportu drogowego i sektorów dodatkowych

Artykuł 30a

Zakres

Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do emisji, zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych, wydawania i umarzania uprawnień, monitorowania, raportowania i weryfikacji w odniesieniu do działalności, o której mowa w załączniku III. Niniejszy rozdział nie ma zastosowania do jakichkolwiek emisji objętych rozdziałami II i III.

Artykuł 30b

Zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby od dnia 1 stycznia 2025 r. żaden podmiot objęty regulacją nie prowadził działalności, o której mowa w załączniku III, chyba że podmiot taki posiada zezwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Wniosek o zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych na podstawie niniejszego rozdziału skierowany do właściwego organu przez podmiot objęty regulacją zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu zawiera co najmniej opis:

▼B

a) podmiotu objętego regulacją;

b) rodzaju paliw, które podmiot ten dopuszcza do konsumpcji i które są używane do spalania w sektorach, o których mowa w załączniku III, oraz sposobów wprowadzania tych paliw do konsumpcji;

c) wykorzystania lub wykorzystań końcowych paliw dopuszczonych do konsumpcji w związku z działalnością, o której mowa w załączniku III;

d) planowanych środków mających na celu monitorowanie oraz raportowanie emisji zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 14 i 30f;

e) sporządzonego w nietechnicznym języku streszczenia informacji, o których mowa w lit. a)–d) niniejszego ustępu.

3. Właściwy organ wydaje zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych uprawniające podmiot objęty regulacją, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do prowadzenia działalności, o której mowa w załączniku III, o ile upewni się, że podmiot ten jest w stanie monitorować i raportować emisje odpowiadające ilości paliw dopuszczanych do konsumpcji na podstawie załącznika III.

4. Zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych zawierają przynajmniej następujące elementy:

a) nazwę (imię i nazwisko) i adres podmiotu objętego regulacją;

b) opis środków, za pomocą których podmiot objęty regulacją dopuszcza paliwa do konsumpcji w sektorach objętych niniejszym rozdziałem;

c) wykaz paliw, które podmiot objęty regulacją dopuszcza do konsumpcji w sektorach objętych niniejszym rozdziałem;

d) plan monitorowania spełniający wymogi ustanowione w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 14;

e) wymogi w zakresie sprawozdawczości ustanowione w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 14;

f) obowiązek przekazania do umorzenia uprawnień wydanych zgodnie z niniejszym rozdziałem równych całkowitej ilości emisji w każdym roku kalendarzowym, zweryfikowanej zgodnie z art. 15, w terminie określonym w art. 30e ust. 2.

5. Państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom objętym regulacją na zaktualizowanie planów monitorowania bez obowiązku zmiany zezwolenia. Podmioty objęte regulacją przedkładają każdy uaktualniony plan monitorowania właściwym organom do zatwierdzenia.

6. Podmiot objęty regulacją informuje właściwy organ o wszelkich planowanych zmianach dotyczących charakteru działalności prowadzonej przez ten podmiot lub dopuszczanych do konsumpcji paliw, które mogą wiązać się z koniecznością zaktualizowania zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają zezwolenie zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 14. W przypadku zmiany tożsamości podmiotu objętego regulacją, do którego zastosowanie mają przepisy niniejszego rozdziału, właściwy organ aktualizuje zezwolenie, aby zawrzeć w nim nazwę (imię i nazwisko) i adres nowego podmiotu objętego regulacją.

▼B

Artykuł 30c

Ogólnounijna liczba uprawnień

1. Począwszy od 2024 r., ogólnounijna liczba uprawnień wydawanych na podstawie niniejszego rozdziału każdego roku od 2027 r. ulega zmniejszeniu w sposób liniowy. Wartość z 2024 r. oznacza dopuszczalne wartości emisji z 2024 r. obliczone na podstawie emisji referencyjnych, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 (*), dla sektorów objętych niniejszym rozdziałem, które poddaje się następnie liniowej ścieżce redukcji z tytułu wszystkich emisji wchodzących w zakres tego rozporządzenia. Liczba uprawnień zmniejsza się każdego roku po 2024 r. o wartość współczynnika liniowego redukcji wynoszącą 5,10 %. Do dnia 1 stycznia 2025 r. Komisja publikuje informacje na temat ogólnounijnej liczby uprawnień na 2027 r.

2. Począwszy od 2025 r., liczba uprawnień wydawanych w całej Unii na podstawie niniejszego rozdziału każdego roku od 2028 r. ulega zmniejszeniu w sposób liniowy na podstawie średniej ilości emisji zgłoszonych na podstawie niniejszego rozdziału za lata 2024–2026. Liczba uprawnień zmniejsza się o wartość współczynnika liniowego redukcji wynoszącą 5,38 %, chyba że spełnione zostaną warunki określone w załączniku IIIa pkt 1 – w takim przypadku liczba uprawnień zmniejsza się o wartość współczynnika liniowego redukcji dostosowaną zgodnie z zasadami określonymi w załączniku IIIa pkt 2. Komisja publikuje informacje na temat liczby wydanych w całej Unii uprawnień na 2028 r. oraz, w razie konieczności, informacje na temat skorygowanego współczynnika liniowego redukcji do dnia 30 czerwca 2027 r.

3. Liczbę uprawnień wydanych w całej Unii na podstawie niniejszego rozdziału koryguje się każdego roku począwszy od 2028 r., aby zrekompensować liczbę umorzonych uprawnień w przypadkach, gdy nie było możliwe uniknięcie podwójnego liczenia emisji lub gdy umorzono uprawnienia do emisji nieobjęte niniejszym rozdziałem, o których mowa w art. 30f ust. 5. Korekta ta odpowiada całkowitej liczbie uprawnień objętych niniejszym rozdziałem, za które udzielono rekompensaty w danym roku sprawozdawczym zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 30f ust. 5 akapit drugi.

4. Państwo członkowskie, które zgodnie z art. 30j jednostronnie rozszerzy działalność, o której mowa w załączniku III na sektory niewymienione w tym załączniku, zapewnia, aby do dnia 30 kwietnia danego roku dane podmioty objęte regulacją przedłożyły odpowiedniemu właściwemu organowi należycie uzasadnione sprawozdanie zgodnie z art. 30f. Jeżeli przedłożone dane są należycie uzasadnione, właściwy organ powiadamia o tym Komisję do dnia 30 czerwca danego roku. Liczba uprawnień, które mają zostać wydane na mocy ust. 1 niniejszego artykułu, jest korygowana z uwzględnieniem tych należycie uzasadnionych sprawozdań złożonych przez podmioty objęte regulacją.

Artykuł 30d

Sprzedaż na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w związku z działalnością, o której mowa w załączniku III

1. Od 2027 r. uprawnienia objęte niniejszym rozdziałem są sprzedawane na aukcji, chyba że zostaną umieszczone w rezerwie

▼B

stabilności rynkowej ustanowionej na mocy decyzji (UE) 2015/1814. Uprawnienia objęte niniejszym rozdziałem sprzedaje się na aukcji odrębnie od uprawnień objętych rozdziałami II i III niniejszej dyrektywy.

2. Sprzedaż uprawnień objętych niniejszym rozdziałem na aukcji rozpoczyna się od 2027 r., przy czym liczba uprawnień odpowiada 130 % liczby uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji na 2027 r. obliczonego na podstawie liczby uprawnień wydanych na ten rok w całej Unii oraz odpowiednich udziałów i wolumenów aukcyjnych ustalonych zgodnie z ust. 3–6 niniejszego artykułu. Dodatkowe 30 % uprawnień, które mają zostać sprzedane na aukcji, wykorzystuje się wyłącznie do umorzenia uprawnień zgodnie z art. 30e ust. 2, a ich sprzedaż na aukcji jest dozwolona do 31 maja 2028 r. Dodatkowe 30 % odejmuje się od liczb sprzedawanych na aukcji w okresie 2029 –2031. Warunki przeprowadzania aukcji, o których mowa w niniejszym ustępie ustala się zgodnie z ust. 7 niniejszego artykułu i art. 10 ust. 4.

W roku 2027 600 mln uprawnień objętych niniejszym rozdziałem umieszcza się w rezerwie stabilności rynkowej na podstawie art. 1a ust. 3 decyzji (UE) 2015/1814.

3. 150 mln uprawnień wydanych na podstawie niniejszego rozdziału sprzedaje się na aukcji, a wszystkie przychody z tych aukcji udostępnia się do 2023 r. Społecznemu Funduszowi Klimatycznemu ustanowionemu rozporządzeniem (UE) 2023/955.

4. Z pozostałej liczby uprawnień – aby wraz z dochodem z uprawnień, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu i w art. 10a ust. 8b niniejszej dyrektywy, wygenerować maksymalną kwotę 65 000 000 000 EUR – Komisja zapewnia sprzedaż na aukcji dodatkowej liczby uprawnień objętych niniejszym rozdziałem, a dochody z tych aukcji są udostępniane do 2032 r. Społecznemu Funduszowi Klimatycznemu ustanowionemu rozporządzeniem (UE) 2023/955.

Komisja zapewnia, aby uprawnienia przeznaczone na Społeczny Fundusz Klimatyczny, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, były sprzedawane na aukcji zgodnie z zasadami i warunkami, o których mowa w art. 10 ust. 4 i w aktach delegowanych przyjętych na podstawie tego artykułu.

Dochody ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu oraz w niniejszym ustępie, stanowią zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel, zgodnie z art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046, i są wykorzystywane zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do Społecznego Funduszu Klimatycznego.

Roczna kwota przeznaczana na Społeczny Fundusz Klimatyczny zgodnie z art. 10a ust. 8b, ust. 3 niniejszego artykułu i niniejszym ustępem nie przekracza:

a) na 2026 r. – 4 000 000 000 EUR;

b) na 2027 r. – 10 900 000 000 EUR;

c) na 2028 r. 10 500 000 000 EUR;

▼B

d) na 2029 r. – 10 300 000 000 EUR;

e) na 2030 r. – 10 100 000 000 EUR;

f) na 2031 r. – 9 800 000 000 EUR;

g) na 2032 r. – 9 400 000 000 EUR;

Jeżeli system handlu uprawnieniami do emisji ustanowiony zgodnie z niniejszym rozdziałem zostaje odroczony do 2028 r. na podstawie art. 30k, maksymalna kwota, którą udostępnia się Społecznemu Funduszowi Klimatycznemu zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu, wynosi 54 600 000 000 EUR. W takim przypadku roczne kwoty przeznaczane na Społeczny Fundusz Klimatyczny nie mogą przekraczać łącznie 4 000 000 000 EUR na lata 2026–2027, a w okresie od dnia 1 stycznia 2028 r. do dnia 31 grudnia 2032 r. roczna kwota przeznaczana na ten cel nie może przekraczać:

a) na 2028 r. – 11 400 000 000 EUR;

b) na 2029 r. – 10 300 000 000 EUR;

c) na 2030 r. – 10 100 000 000 EUR;

d) na 2031 r. – 9 800 000 000 EUR;

e) na 2032 r. – 9 000 000 000 EUR.

Jeżeli dochody uzyskane ze sprzedaży na aukcji, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, zostaną uznane za zasoby własne zgodnie z art. 311 akapit trzeci TFUE, art. 10a ust. 8b niniejszej dyrektywy, ust. 3 niniejszego artykułu i niniejszy ustęp nie mają zastosowania.

5. Państwa członkowskie sprzedają całkowitą liczbę uprawnień objętych niniejszym rozdziałem po odliczeniu wartości określonych w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu na aukcji, a uprawnienia rozdziela się między nimi w proporcjach odpowiadających udziałowi emisji referencyjnych obliczonych zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842 dla kategorii źródeł emisji, o których mowa w akapicie drugim, lit. b), c) i d) załącznika III do niniejszej dyrektywy, w średniej za lata 2016–2018 ustalonej dla danego państwa członkowskiego, poddanych kompleksowemu przeglądowi zgodnie z art. 4 ust. 3 tego rozporządzenia.

6. Państwa członkowskie określają sposób wykorzystywania dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, z wyjątkiem dochodów stanowiących zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu lub dochodów uznanych za zasoby własne zgodnie z art. 311 akapit trzeci TFUE i uwzględnionych w budżecie Unii. Państwa członkowskie wykorzystują swoje dochody lub równowartość finansową tych dochodów na co najmniej jeden z celów, o których mowa w art. 10 ust. 3 niniejszej dyrektywy, priorytetowo traktując działania, które mogą przyczynić się do rozwiązania społecznych aspektów handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z niniejszym rozdziałem, lub na co najmniej jeden z następujących celów:

▼B

a) środki mające przyczynić się do obniżenia emisyjności systemów ciepłowniczych i chłodniczych w budynkach lub ograniczenia zapotrzebowania energetycznego budynków, uwzględniając integrację energii ze źródeł odnawialnych oraz powiązanych środków zgodnie z art. 7 ust. 11, art. 12 i art. 20 dyrektywy 2012/27/UE, a także środki służące wsparciu finansowemu gospodarstw domowych o niskich dochodach w budynkach o najgorszej charakterystyce energetycznej;

b) środki mające przyspieszyć proces upowszechniania pojazdów bezemisyjnych lub zapewnić wsparcie finansowe na rzecz ustanowienia w pełni interoperacyjnej infrastruktury tankowania i ładowania pojazdów bezemisyjnych lub środki zachęcające do przechodzenia na transport publiczny oraz usprawniania multimodalności lub środki wsparcia finansowego służące rozwiązaniu problemów społecznych napotykanych przez użytkowników transportu o niskich lub średnich dochodach;

c) finansowanie planu społeczno-klimatycznego zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) 2023/955;

d) zapewnianie rekompensaty finansowej konsumentom końcowym paliw w przypadkach, gdy nie było możliwe uniknięcie podwójnego liczenia emisji lub gdy umorzono uprawnienia do emisji nieobjęte niniejszym rozdziałem, o których mowa w art. 30f ust. 5.

Przyjmuje się, że państwa członkowskie spełniają wymogi ustanowione w przepisach niniejszego ustępu, jeżeli przyjmują i wprowadzają w życie politykę wsparcia podatkowego lub finansowego lub krajowe polityki regulacyjne wywierające wpływ na wsparcie finansowe, ustanowione dla celów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, których wartość odpowiada poziomowi dochodów, o których mowa w tym akapicie, pochodzących ze sprzedaży uprawnień na aukcji, o której mowa w niniejszym rozdziale.

Państwa członkowskie informują Komisję o wykorzystywaniu dochodów i o działaniach podjętych zgodnie z niniejszym ustępem, zamieszczając stosowne informacje w swoich sprawozdaniach przedkładanych na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1999.

7. Do uprawnień wydanych na mocy niniejszego rozdziału zastosowanie mają przepisy art. 10 ust. 4 i 5.

Artykuł 30e

Przenoszenie, umarzanie oraz anulowanie uprawnień

1. Do emisji, podmiotów objętych regulacją i uprawnień objętych niniejszym rozdziałem zastosowanie mają przepisy art. 12, z wyjątkiem ust. 3 i 3a, ust. 4 zdanie drugie i trzecie i ust. 5 tego artykułu. W tym celu:

a) wszelkie odniesienia do emisji rozumie się jako odniesienia do emisji objętych niniejszym rozdziałem;

b) wszelkie odniesienia do operatorów instalacji rozumie się jako odniesienia do podmiotów objętych regulacją objętych niniejszym rozdziałem;

▼B

c) wszelkie odniesienia do uprawnień rozumie się jako odniesienia do uprawnień objętych niniejszym rozdziałem.

2. Od dnia 1 stycznia 2028 r. państwa członkowskie zapewniają, aby co roku do dnia 31 maja podmiot objęty regulacją umorzył liczbę uprawnień objętych niniejszym rozdziałem stanowiącą równowartość łącznej ilości emisji tego podmiotu objętego regulacją odpowiadającej ilości paliw dopuszczonych do konsumpcji zgodnie z załącznikiem III w poprzednim roku kalendarzowym zweryfikowanych zgodnie z art. 15 i art. 30f, oraz zapewniają, aby uprawnienia te zostały następnie anulowane.

3. Do dnia 31 grudnia 2030 r., na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, jeśli podmiot objęty regulacją mający siedzibę w danym państwie członkowskim podlega krajowemu podatkowi od emisji dwutlenku węgla obowiązującemu w latach 2027–2030 i obejmującemu działalność, o której mowa w załączniku III, właściwy organ tego państwa członkowskiego może zwolnić ten podmiot objęty regulacją z obowiązku umorzenia uprawnień na mocy ust. 2 niniejszego artykułu za dany rok odniesienia, pod warunkiem że:

a) dane państwo członkowskie powiadomi Komisję o tym krajowym podatku od emisji dwutlenku węgla, do dnia 31 grudnia 2023 r., a prawo krajowe określające stawki podatkowe mające zastosowanie w latach 2027–2030 weszło w życie do tego dnia; dane państwo członkowskie powiadamia Komisję o wszelkich późniejszych zmianach w krajowym podatku od emisji dwutlenku węgla;

b) w danym roku odniesienia krajowy podatek od emisji dwutlenku węgla danego państwa członkowskiego faktycznie płacony przez ten podmiot objęty regulacją jest wyższy niż średnia cena rozliczenia aukcji w systemie handlu uprawnieniami do emisji ustanowionym na mocy niniejszego rozdziału;

c) podmiot objęty regulacją wypełnia wszystkie obowiązki wynikające z art. 30b dotyczące zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych oraz z art. 30f dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji jego emisji;

d) dane państwo członkowskie do dnia 31 maja roku następującego po roku odniesienia powiadomi Komisję o zastosowaniu każdego takiego zwolnienia i o odpowiedniej liczbie uprawnień, które mają zostać anulowane zgodnie z lit. g) niniejszego akapitu i aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 4;

e) w terminie trzech miesięcy od powiadomienia, o którym mowa w lit. a) niniejszego akapitu, lub w terminie jednego miesiąca od powiadomienia w odniesieniu do danego roku, o którym mowa w lit. d) niniejszego akapitu, Komisja nie wniesie sprzeciwu wobec zastosowania odstępstwa ze względu na to, że zgłoszony środek nie jest zgodny z warunkami określonymi w niniejszym ustępie;

f) dane państwo członkowskie nie sprzeda na aukcji liczby uprawnień, o którym mowa w art. 30d ust. 5, w odniesieniu do danego roku referencyjnego, dopóki liczba uprawnień, które mają zostać anulowane na mocy niniejszego ustępu, nie zostanie określona zgodnie z lit. g) niniejszego akapitu; dane państwo członkowskie nie sprzedaje na aukcji żadnego dodatkowej liczby uprawnień zgodnie z art. 30d ust. 2 akapit pierwszy;

▼B

g) spośród całkowitej liczby uprawnień, które mają być przez dane państwo członkowskie sprzedane na aukcji, o której to liczbie mowa w art. 30d ust. 5, w odniesieniu do danego roku referencyjnego, państwo to anuluje liczbę uprawnień równą zweryfikowanym emisjom tego podmiotu objętego regulacją na mocy niniejszego rozdziału w tym roku referencyjnym; jeśli liczba uprawnień, która pozostaje do sprzedania na aukcji w roku referencyjnym po zastosowaniu lit. f) niniejszego ustępu, jest niższa od liczby uprawnień, które mają zostać anulowane na mocy niniejszego ustępu, dane państwo członkowskie zapewnia anulowanie liczby uprawnień odpowiadającej tej różnicy do końca roku następującego po roku referencyjnym; oraz

h) w momencie pierwszego powiadomienia, o którym mowa w lit. a) niniejszego akapitu, dane państwo członkowskie zobowiąże się do wykorzystania w odniesieniu do jednego lub większej liczby środków, które zostały wymienione lub o których mowa jest w art. 30d ust. 6 akapit pierwszy, kwoty równoważnej dochodom, do których w przypadku braku niniejszego odstępstwa zastosowanie miałby art. 30d ust. 6. zastosowanie ma art. 30d ust. 6 akapit drugi i trzeci, a Komisja zapewnia, aby informacje otrzymane na ich podstawie były zgodne z zobowiązaniem podjętym na mocy niniejszej litery.

Liczba uprawnień, które mają zostać anulowane zgodnie z akapitem pierwszym lit. g) niniejszego ustępu, nie ma wpływu na zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel ustanowione zgodnie z art. 30d ust. 4 niniejszej dyrektywy lub na zasoby własne budżetu Unii ustanowione na podstawie art. 311 akapit trzeci TFUE i zgodnie z decyzją Rady (UE, Euratom) 2020/2053 (**) z dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji zgodnie z art. 30d niniejszej dyrektywy.

4. Szpitale, które nie są objęte rozdziałem III, mogą otrzymać rekompensatę finansową za koszty przeniesione na nie w związku z umorzeniem uprawnień na mocy niniejszego rozdziału. W tym celu stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału mające zastosowanie w przypadku podwójnego liczenia.

Artykuł 30f

Monitorowanie, raportowanie i weryfikacja emisji oraz akredytacja

1. Do emisji, podmiotów objętych regulacją i uprawnień objętych niniejszym rozdziałem zastosowanie mają przepisy art. 14 i 15. W tym celu:

a) wszelkie odniesienia do emisji rozumie się jako odniesienia do emisji objętych niniejszym rozdziałem;

b) wszelkie odniesienia do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I rozumie się jako odniesienia do rodzajów działalności, o których mowa w załączniku III;

c) wszelkie odniesienia do operatorów rozumie się jako odniesienia do podmiotów objętych regulacją objętych niniejszym rozdziałem;

▼B

d) wszelkie odniesienia do uprawnień rozumie się jako odniesienia do uprawnień objętych niniejszym rozdziałem;

e) odniesienie w art. 15 do daty rozumie się jako odniesienie do 30 kwietnia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby począwszy od 2025 r. każdy podmiot objęty regulacją monitorował w każdym roku kalendarzowym poziom emisji odpowiadający ilościom paliw dopuszczonych do konsumpcji na mocy załącznika III. Począwszy od 2026 r., państwa członkowskie zapewniają również, aby każdy podmiot objęty regulacją zgłosił te emisje właściwemu organowi w następnym roku zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 14 ust. 1.

3. Od dnia 1 stycznia 2028 r. państwa członkowskie zapewniają, aby do dnia 30 kwietnia każdego roku do 2030 r. każdy podmiot objęty regulacją złożył sprawozdanie dotyczące średniego udziału kosztów, które poniósł w poprzednim roku w związku z umorzeniem uprawnień na podstawie niniejszego rozdziału, które to koszty przerzucił na konsumentów. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące wymogów i wzorów tych sprawozdań. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2. Komisja ocenia przedłożone sprawozdania i co roku składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze swoich ustaleń. Jeżeli Komisja stwierdzi, że stosowane są niewłaściwe praktyki w zakresie przenoszenia kosztów emisji dwutlenku węgla, sprawozdaniu mogą towarzyszyć, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze mające na celu zaradzenie takim niewłaściwym praktykom.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy podmiot objęty regulacją, który w dniu 1 stycznia 2025 r. posiadał zezwolenie wydane zgodnie z art. 30b, zgłosił swoje emisje historyczne za 2024 r. do dnia 30 kwietnia 2025 r.

5. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty objęte regulacją miały możliwość identyfikowania oraz wiarygodnego i dokładnego dokumentowania precyzyjnie określonych ilości paliwa dopuszczonego do konsumpcji spalanego w sektorach, o których mowa w załączniku III, a także ostatecznego wykorzystania paliw dopuszczonych do obrotu przez podmioty objęte regulacją w podziale na rodzaje paliwa. Państwa członkowskie podejmują stosowne działania, aby ograniczyć ryzyko podwójnego liczenia emisji objętych niniejszym rozdziałem oraz emisji objętych rozdziałami II i III, jak również ryzyko umorzenia uprawnień do emisji nieobjętych niniejszym rozdziałem.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące szczegółowych przepisów służących unikaniu podwójnego liczenia i umarzania uprawnień do emisji nieobjętych niniejszym rozdziałem, a także zapewnianiu konsumentom końcowym paliw rekompensaty finansowej w przypadkach, gdy nie można uniknąć takiego podwójnego liczenia lub umorzenia. Wspomniane akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2.Rekompensatę finansową dla konsumentów końcowych paliw oblicza się w oparciu o średnią cenę uprawnień sprzedawanych na aukcjach, które przeprowadza się zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 4 w danym roku sprawozdawczym.

6. Zasady monitorowania i raportowania emisji objętych niniejszym rozdziałem ustanowiono w załączniku IV część C.

▼B

7. Kryteria weryfikacji emisji objętych niniejszym rozdziałem ustanowiono w załączniku V część C.

8. Państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom objętym regulacją, których roczne emisje odpowiadające ilości paliw dopuszczonych do konsumpcji wynoszą mniej niż 1 000 ton ekwiwalentu CO_2, na stosowanie uproszczonych środków monitorowania, raportowania i weryfikacji, zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w art. 14 ust. 1.

Artykuł 30g

Administrowanie

Do emisji, podmiotów objętych regulacją i uprawnień objętych niniejszym rozdziałem zastosowanie mają przepisy art. 13 i art. 15a, art. 16 ust. 1, 2, 3, 4 i 12 i art. 17, art. 18, art. 19, art. 20, art. 21, art. 22, art. 22a, art. 23 i art. 29. W tym celu:

a) wszelkie odniesienia do emisji rozumie się jako odniesienia do emisji objętych niniejszym rozdziałem;

b) wszelkie odniesienia do operatorów rozumie się jako odniesienia do podmiotów objętych regulacją objętych niniejszym rozdziałem;

c) wszelkie odniesienia do uprawnień rozumie się jako odniesienia do uprawnień objętych niniejszym rozdziałem.

Artykuł 30h

Środki stosowane w przypadku nadmiernego wzrostu cen

1. Jeżeli przez okres dłuższy niż trzy kolejne miesiące średnia cena uprawnień na aukcjach przeprowadzanych zgodnie z aktem delegowanym przyjętym zgodnie z art. 10 ust. 4 niniejszej dyrektywy jest ponad dwukrotnie wyższa niż średnia cena uprawnień na aukcjach uprawnień objętych niniejszym rozdziałem w okresie poprzednich sześciu kolejnych miesięcy, z rezerwy stabilności rynkowej zgodnie z art. 1a ust. 7 decyzji (UE) 2015/1814 uwalnia się 50 mln uprawnień objętych niniejszym rozdziałem.

W odniesieniu do lat 2027 i 2028 warunki, o których mowa w akapicie pierwszym są spełnione, jeżeli przez ponad trzy kolejne miesiące średnia cena uprawnienia jest wyższa niż 1,5-krotność średniej ceny uprawnienia w okresie odniesienia obejmującym poprzednich sześć kolejnych miesięcy.

2. Jeżeli średnia cena uprawnień, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w okresie kolejnych dwóch miesięcy przekroczy 45 EUR, zgodnie z art. 1a ust. 7 decyzji (UE) 2015/1814 z rezerwy stabilności rynkowej uwalnia się 20 mln uprawnień objętych niniejszym rozdziałem. Stosuje się indeksację opartą na europejskim wskaźniku cen konsumpcyjnych z 2020 r. Uprawnienia uwalnia się do dnia 31 grudnia 2029 r. za pomocą mechanizmu określonego w niniejszym ustępie.

▼B

3. Jeżeli średnia cena uprawnień, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jest ponad trzykrotnie wyższa niż średnia cena uprawnień w okresie poprzednich sześciu kolejnych miesięcy, zgodnie z art. 1a ust. 7 decyzji (UE) 2015/1814 z rezerwy stabilności rynkowej uwalnia się 150 mln uprawnień objętych niniejszym rozdziałem.

4. Jeżeli warunek, o którym mowa w ust. 2, został spełniony w tym samym dniu co warunek, o którym mowa w ust. 1 lub 3, uwalnia się wyłącznie dodatkowe uprawnienia na podstawie ust. 1 lub 3.

5. Przed 31 grudnia 2029 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym ocenia, czy mechanizm, o którym mowa w ustępie 2, był skuteczny i czy należy go utrzymać. W stosownych przypadkach Komisja dołącza do tego sprawozdania wniosek ustawodawczy dla Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczący zmiany niniejszej dyrektywy w celu dostosowania tego mechanizmu.

6. Jeżeli warunek lub warunki, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3, zostały spełnione i w związku z tym uwolniono uprawnienia, dodatkowych uprawnień na podstawie niniejszego artykułu nie uwalnia się wcześniej niż 12 miesięcy po tym terminie.

7. Jeżeli w drugiej połowie okresu 12 miesięcy, o którym mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, warunek, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu został ponownie spełniony, Komisja, z pomocą komitetu ustanowionego na mocy art. 44 rozporządzenia (UE) 2018/1999, ocenia skuteczność tego środka i może w drodze aktu wykonawczego zdecydować, że ust. 6 niniejszego artykułu nie ma zastosowania. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22a ust. 2 niniejszej dyrektywy.

8. Jeżeli warunek lub warunki, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3, zostały spełnione, a ust. 6 nie ma zastosowania, Komisja niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o dacie spełnienia tego warunku lub tych warunków.

9. Państwa członkowskie, na których spoczywa obowiązek przedstawienia planu działań korygujących zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) 2018/842, należycie uwzględniają skutki uwolnienia w ciągu poprzednich dwóch lat dodatkowych uprawnień zgodnie ust. 2 niniejszego artykułu, rozważając dodatkowe działania, o których mowa w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) tego rozporządzenia, w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z tego rozporządzenia.

Artykuł 30i

Przegląd przepisów niniejszego rozdziału

Do dnia 1 stycznia 2028 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wdrażania przepisów niniejszego rozdziału, jeżeli chodzi o ich skuteczność, administrowanie nimi i ich stosowanie w praktyce, uwzględniając stosowanie przepisów decyzji (UE) 2015/1814. W stosownych przypadkach Komisja załącza do tego sprawozdania wniosek ustawodawczy w sprawie zmiany niniejszego rozdziału. Do dnia 31 października

▼B

2031 r. Komisja oceni wykonalność zintegrowania sektorów objętych załącznikiem III do niniejszej dyrektywy z EU ETS obejmującym sektory wymienione w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 30j

Procedury jednostronnego rozszerzenia działalności, o której mowa w załączniku III, na inne sektory niepodlegające rozdziałom II i III

1. Państwa członkowskie mogą od 2027 r. rozszerzyć działalność, o której mowa w załączniku III na sektory niewymienione w tym załączniku i tym samym stosować handel uprawnieniami do emisji zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału w tych sektorach, uwzględniając wszystkie odpowiednie kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, potencjalne zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową systemu handlu uprawnieniami do emisji ustanowionego na mocy niniejszego rozdziału oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania i raportowania, pod warunkiem że rozszerzenie działalności, o której mowa w tym załączniku jest zatwierdzone przez Komisję.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23 w celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy, które dotyczą zatwierdzenia rozszerzenia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zezwolenia na wydanie dodatkowych uprawnień oraz upoważnienia innych państw członkowskich do rozszerzenia działalności, o której mowa w załączniku III. Przyjmując takie akty delegowane, Komisja może również uzupełnić rozszerzenie działalności o dalsze przepisy regulujące środki, które mają na celu zaradzenie ewentualnym przypadkom podwójnego liczenia, w tym w odniesieniu do wydawania dodatkowych uprawnień mających zrekompensować uprawnienia umorzone, aby wykorzystać paliwa w działaniach wymienionych w załączniku I. Wszelkie środki finansowe państw członkowskich na rzecz sektorów lub podsektorów, które są narażone na rzeczywiste ryzyko ucieczki emisji z powodu znacznych kosztów pośrednich ponoszonych w wyniku przeniesienia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych na ceny paliw w związku z jednostronnym rozszerzeniem są zgodne z zasadami pomocy państwa i nie powodują nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym.

2. Dodatkowe uprawnienia wydane w wyniku zezwolenia na mocy niniejszego artykułu są sprzedawane na aukcji zgodnie z wymogami określonymi w art. 30d. Niezależnie od przepisów art. 30d ust. 1–6 państwa członkowskie, które zgodnie z niniejszym artykułem jednostronnie rozszerzyły działalność, o której mowa w załączniku III, określają, jak zostaną wykorzystane dochody uzyskane ze sprzedaży na aukcji tych dodatkowych uprawnień.

Artykuł 30k

Odroczenie handlu uprawnieniami do emisji w odniesieniu do sektora budowlanego, transportu drogowego i sektorów dodatkowych do 2028 r. w przypadku wyjątkowo wysokich cen energii

1. Do dnia 15 lipca 2026 r. Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie o tym, czy spełniły się jeden lub oba z następujących warunków:

▼B

a) średnia cena gazu TTF z sześciu miesięcy kalendarzowych kończących się w dniu 30 czerwca 2026 r. była wyższa niż średnia cena gazu TTF w lutym i marcu 2022 r.;

b) średnia cena ropy naftowej typu Brent z sześciu miesięcy kalendarzowych kończących się w dniu 30 czerwca 2026 r. była ponad dwukrotnie wyższa od średniej ceny ropy naftowej typu Brent z poprzednich pięciu lat; pięcioletni okres odniesienia to okres pięciu lat kończący się przed pierwszym miesiącem okresu sześciu miesięcy kalendarzowych.

2. W przypadku spełnienia jednego lub obu warunków, o których mowa w ust. 1, stosuje się następujące zasady:

a) na zasadzie odstępstwa od art. 30c ust. 1, pierwszym rokiem, dla którego ustala się ogólnounijną liczbę uprawnień, jest 2028 r. oraz, na zasadzie odstępstwa od art. 30c ust. 3, pierwszym rokiem, dla którego dostosowuje się ogólnounijną liczbę uprawnień jest 2029 r.;

b) na zasadzie odstępstwa od art. 30d ust. 1 i 2 rozpoczęcie sprzedaży na aukcji uprawnień na podstawie niniejszego rozdziału odracza się na 2028 r.;

c) na zasadzie odstępstwa od art. 30d ust. 2 dodatkową liczbę uprawnień na pierwszy rok aukcji odejmuje się od liczby uprawnień na okres od 2030 r. do 2032 r., a pierwsze uprawnienia umieszcza się w rezerwie stabilności rynkowej w 2028 r.;

d) na zasadzie odstępstwa od art. 30e ust. 2 termin wstępnego umorzenia uprawnień w odniesieniu do całkowitych emisji z roku 2028 odracza się na dzień 31 maja 2029 r.;

e) na zasadzie odstępstwa od art. 30i termin przedłożenia przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdań odracza na dzień 1 stycznia 2029 r.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

(**) Decyzja Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylająca decyzję 2014/335/UE, Euratom (Dz. U. L 424 z 15.12.2020, s. 1).”;

30) dodaje się rozdział w brzmieniu:

„Rozdział IVB

Doradztwo naukowe i widoczność finansowania

Artykuł 30l

Doradztwo naukowe

Europejski naukowy komitet doradczy ds. zmiany klimatu (»komitet doradczy«) ustanowiony na mocy art. 10a rozporządzenia

▼B

Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 (*) może z własnej inicjatywy udzielać porad naukowych i sporządzać sprawozdania dotyczące niniejszej dyrektywy. Komisja bierze pod uwagę odpowiednie porady i sprawozdania komitetu doradczego, w szczególności dotyczące:

a) potrzeby dodatkowych polityk i środków unijnych w celu zapewnienia zgodności z celami i zadaniami, o których mowa w art. 30 ust. 3 niniejszej dyrektywy;

b) potrzeby dodatkowych polityk i środków unijnych w związku z porozumieniami w sprawie środków globalnych w ramach ICAO, które mają zmniejszyć wpływ lotnictwa na klimat, oraz ambicji i integralności środowiskowej globalnego środka rynkowego IMO, o którym mowa w art. 3gg niniejszej dyrektywy.

Artykuł 30m

Informacja, komunikacja i promocja

1. Komisja zapewnia widoczność finansowania z dochodów z aukcji w ramach EU ETS, o których mowa w art. 10a ust. 8, poprzez:

a) zapewnienie, że beneficjenci takich funduszy podają informacje o pochodzeniu tych środków oraz eksponują finansowanie unijne, w szczególności podczas promowania projektów i ich rezultatów, poprzez dostarczanie spójnych, skutecznych i proporcjonalnych ukierunkowanych informacji przeznaczonych dla różnych grup odbiorców, w tym dla mediów i opinii publicznej; oraz

b) zapewnienie, aby odbiorcy takiego finansowania stosowali odpowiednie oznakowanie, zawierające adnotację: »(współ) finansowane z unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji (funduszu innowacyjnego)«, a także symbol Unii i kwotę finansowania; w przypadku gdy użycie takiego oznakowania nie jest możliwe, o funduszu innowacyjnym informuje się podczas wszystkich działań komunikacyjnych, w tym na tablicach informacyjnych w dobrze widocznych strategicznych miejscach w przestrzeni publicznej.

W akcie delegowanym, o którym mowa w art. 10a ust. 8, Komisja określa wymogi niezbędne do zapewnienia widoczności finansowania z funduszu innowacyjnego, w tym wymóg informowania o tym funduszu.

2. Państwa członkowskie zapewniają widoczność finansowania z dochodów z aukcji w ramach EU ETS, o których mowa w art. 10d, prowadząc działania, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) niniejszego artykułu, w tym przez stosowanie wymogu informowania o funduszu modernizacyjnym.

▼B

3. Biorąc pod uwagę uwarunkowania krajowe, państwa członkowskie dążą do zapewnienia widoczności źródła finansowania działań lub projektów finansowanych z dochodów z aukcji w ramach EU ETS, których sposób wykorzystania określają państwa członkowskie zgodnie z art. 3d ust. 4, art. 10 ust. 3 i art. 30d ust. 6.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13).”;

31) w załącznikach I, IIb, IV i V do dyrektywy 2003/87/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszej dyrektywy, a załączniki III i IIIa dodaje się do dyrektywy 2003/87/WE w sposób określony w załączniku I do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zmiany w decyzji (UE) 2015/1814

W decyzji (UE) 2015/1814 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja publikuje dane na temat łącznej liczby uprawnień znajdujących się w obiegu każdego roku do dnia 1 czerwca kolejnego roku. Łączna liczba uprawnień znajdujących się w obiegu w danym roku odpowiada skumulowanej liczbie uprawnień wydanych w odniesieniu do instalacji i przedsiębiorstw żeglugowych i nieumieszczonych w rezerwie w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r., w tym liczbie uprawnień wydanych w tym okresie zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, w wersji obowiązującej na dzień 18 marca 2018 r., oraz uprawnień do stosowania międzynarodowych jednostek emisji wykorzystywanych przez instalacje w ramach unijnego systemu handlu emisjami do dnia 31 grudnia danego roku, po odjęciu skumulowanych ton zweryfikowanych emisji z instalacji i przedsiębiorstw żeglugowych objętych unijnym systemem handlu emisjami od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia danego roku i wszelkich uprawnień anulowanych zgodnie z art. 12 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE. Nie uwzględnia się emisji z trzyletniego okresu, który rozpoczął się w roku 2005 i zakończył w roku 2007, oraz uprawnień wydanych w odniesieniu do tych emisji. Dane te zostaną opublikowane po raz pierwszy do dnia 15 maja 2017 r.”,

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. Od dnia 2024 r. całkowita liczba uprawnień znajdujących się w obiegu w danym roku obejmuje skumulowaną liczbę uprawnień wydanych w odniesieniu do lotnictwa oraz skumulowaną liczbę jednostek zweryfikowanych emisji z lotnictwa w ramach EU ETS, z wyłączeniem emisji pochodzących z lotów na trasach objętych kompensacją emisji i obliczonych zgodnie z art. 12 ust. 6 dyrektywy 2003/87/WE między dniem 1 stycznia 2024 r. a dniem 31 grudnia tego samego danego roku.

▼B

Na potrzeby obliczenia łącznej liczby uprawnień znajdujących się w obiegu uprawnienia anulowane na podstawie art. 3gb dyrektywy 2003/87/WE uznaje się za wydane.”;

c) ust. 5 i 5a otrzymują brzmienie:

„5. Jeżeli w danym roku łączna liczba uprawnień znajdujących się w obiegu mieści się w przedziale od 833 mln do 1 096 mln, liczbę uprawnień równą różnicy między łączną liczbą uprawnień znajdujących się w obiegu określoną w najnowszej publikacji zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu a 833 mln odejmuje się od liczby uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE i umieszcza się w rezerwie na okres 12 miesięcy rozpoczynający się 1 września tego roku. Jeżeli łączna liczba uprawnień znajdujących się w obiegu przekracza 1 096 mln, liczba uprawnień, którą należy odjąć od liczby uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE i umieścić w rezerwie na okres 12 miesięcy rozpoczynający się 1 września tego roku, odpowiada 12 % łącznej liczby uprawnień znajdujących się w obiegu. Na zasadzie odstępstwa od drugiego zdania niniejszego akapitu do dnia 31 grudnia 2030 r. wartość procentowa, o której mowa w tym zdaniu zostaje podwojona.

Bez uszczerbku dla łącznej liczby uprawnień, które należy odjąć zgodnie z niniejszym ustępem, do dnia 31 grudnia 2030 r. uprawnień, o których mowa w art. 10 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) dyrektywy 2003/87/WE, nie uwzględnia się przy określaniu udziałów państw członkowskich w tej łącznej liczbie.

5a. Począwszy od 2023 r., uprawnienia znajdujące się w rezerwie i przekraczające 400 mln uprawnień tracą ważność, o ile podczas pierwszego przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 3 nie postanowiono inaczej.”;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Jeżeli w danym roku ust. 6 niniejszego artykułu nie ma zastosowania i zachodzi warunek określony w art. 29a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, uwalnia się z rezerwy 75 mln uprawnień i dodaje się je do liczby uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 tej dyrektywy. Jeżeli w rezerwie znajduje się mniej niż 75 mln uprawnień, na mocy niniejszego ustępu uwalnia się z niej wszystkie uprawnienia. Jeżeli zachodzi warunek określony w art. 29a ust. 1 tej dyrektywy, liczbę przeznaczoną zgodnie z tym artykułem do uwolnienia z rezerwy rozdziela się równomiernie przez okres trzech miesięcy, który zaczyna się nie później niż dwa miesiące po dacie spełnienia warunku określonego w art. 29a ust. 1 tej dyrektywy ogłoszonej przez Komisję zgodnie ze wspomnianym przepisem akapit czwarty.”

▼B

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 1a

Rezerwa stabilności rynkowej w odniesieniu do sektora budowlanego, sektora transportu drogowego i sektorów dodatkowych

1. Uprawnienia objęte rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE umieszcza się w odrębnej części rezerwy ustanowionej na mocy art. 1 niniejszej decyzji i uwalnia się je z tej części zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Umieszczanie uprawnień w rezerwie na podstawie niniejszego artykułu rozpoczyna się od dnia 1 września 2028 r. Uprawnienia objęte rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE umieszcza i przechowuje się w rezerwie oraz uwalnia się z rezerwy odrębnie od uprawnień objętych art. 1 niniejszej decyzji.

3. Odrębną część rezerwy, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, tworzy się w 2027 r. zgodnie z art. 30d ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/87/WE. Od dnia 1 stycznia 2031 r. nieuwolnione z rezerwy uprawnienia, o których mowa w tym akapicie, tracą ważność.

4. Każdego roku Komisja publikuje dane na temat łącznej liczby uprawnień znajdujących się w obiegu objętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE do dnia 1 czerwca kolejnego roku odrębnie od danych dotyczących liczby uprawnień znajdujących się w obiegu zgodnie z art. 1 ust. 4 niniejszej decyzji. Łączna liczba uprawnień znajdujących się w obiegu zgodnie z niniejszym artykułem w danym roku odpowiada skumulowanej liczbie uprawnień objętych tym wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r., po odjęciu skumulowanych ton zweryfikowanych emisji objętych tym rozdziałem w okresie od dnia 1 stycznia 2027 r. do dnia 31 grudnia tego samego roku oraz wszelkich uprawnień objętych tym rozdziałem anulowanych zgodnie z art. 12 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE. Dane te zostaną opublikowane po raz pierwszy do dnia 1 czerwca 2028 r.

5. Każdego roku, jeżeli łączna liczba uprawnień znajdujących się w obiegu wskazana w najnowszej publikacji, o której mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, przekracza 440 mln uprawnień, od liczby uprawnień objętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE przeznaczonych do sprzedaży na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 30d tej dyrektywy odejmuje się 100 mln uprawnień i umieszcza się je w rezerwie na okres 12 miesięcy rozpoczynający się 1 września tego roku.

6. Jeżeli w danym roku łączna liczba uprawnień znajdujących się w obiegu jest mniejsza niż 210 mln, z rezerwy uwalnia się 100 mln uprawnień objętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE i dodaje się je do liczby objętych tym rozdziałem uprawnień przeznaczonych do sprzedaży na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 30d tej dyrektywy. Jeżeli w rezerwie znajduje się mniej niż 100 mln uprawnień, z rezerwy na mocy niniejszego ustępu uwalnia się wszystkie uprawnienia.

▼B

7. Wolumeny, które mają zostać uwolnione z rezerwy zgodnie z art. 30h dyrektywy 2003/87/WE, dodaje się do liczby uprawnień objętych rozdziałem IVa tej dyrektywy, które mają być sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 30d tej dyrektywy. Liczba, która ma zostać uwolniona z rezerwy, jest rozdzielana równomiernie przez okres trzech miesięcy, rozpoczynający się nie później niż dwa miesiące od daty spełnienia warunków opublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 30h ust. 8 dyrektywy 2003/87/WE.

8. Do uprawnień objętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE zastosowanie mają przepisy art. 1 ust. 8 i art. 3 niniejszej decyzji.

9. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu, jeżeli spełniony jest jeden lub oba warunki, o których mowa w art. 30k ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE, umieszczenie uprawnień w rezerwie, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, rozpoczyna się od dnia 1 września 2029 r., a terminy, o których mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, odracza się o jeden rok.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Przegląd

Komisja monitoruje funkcjonowanie rezerwy w ramach przygotowania sprawozdania, o którym mowa w art. 10 ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE. W sprawozdaniu tym należy rozważyć istotne skutki dla konkurencyjności, w szczególności w przemyśle, w tym w zakresie wskaźników PKB, zatrudnienia i inwestycji. W terminie trzech lat od rozpoczęcia funkcjonowania rezerwy, a następnie co pięć lat Komisja, na podstawie analizy prawidłowości funkcjonowania europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, dokonuje przeglądu rezerwy i w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiedni wniosek ustawodawczy. W każdym przeglądzie szczególną uwagę zwraca się na wartość procentową służącą określeniu liczby uprawnień, które mają być umieszczone w rezerwie zgodnie z art. 1 ust. 5 niniejszej decyzji, oraz na wysokość progu łącznej liczby uprawnień znajdujących się w obiegu, w tym z myślą o ewentualnym skorygowaniu tego progu współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9 dyrektywy 2003/87/WE, a także na liczbę uprawnień, które mają zostać uwolnione z rezerwy zgodnie z art. 1 ust. 6 lub 7 niniejszej decyzji. W przeglądzie Komisja analizuje również wpływ rezerwy na wzrost, zatrudnienie i konkurencyjność unijnego przemysłu oraz ryzyko ucieczki emisji.”.

Artykuł 3

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2023 r. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2024 r.

▼B

Jednakże do dnia 30 czerwca 2024 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszych artykułów:

▼C1

a) art. 1 pkt 3 lit. d) niniejszej dyrektywy dotyczącego art. 3 lit. ae)–ai) dyrektywy 2003/87/WE, dodanego tym artykułem;

b) art. 1 pkt 29 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem art. 30f ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE, dodanego tym artykułem; oraz

▼B

c) art. 1 pkt 31 niniejszej dyrektywy dotyczącego załączników III i IIIa do dyrektywy 2003/87/WE, dodanego tym artykułem.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o środkach przyjętych zgodnie z pierwszym i drugim akapitem.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 4

Przepisy przejściowe

Wypełniając zobowiązania określone w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie zapewniają, aby ich przepisy krajowe transponujące art. 3 lit. u), art. 10a ust. 3 i 4, art. 10c ust. 7 dyrektywy 2003/87/WE oraz pkt 1 i 3 w załączniku I do tej dyrektywy w jej wersji obowiązującej w dniu 4 czerwca 2023 r., nadal miały zastosowanie do dnia 31 grudnia 2025 r. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 akapit pierwszy zdanie ostatnie państwa członkowskie stosują swoje krajowe środki transponujące zmiany tych przepisów od dnia 1 stycznia 2026 r.

Artykuł 5

Wejście w życie i rozpoczęcie stosowania

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r.

Artykuł 6

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK

1. W załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instalacje lub części instalacji wykorzystywane do badań, rozwoju i testowania nowych produktów i procesów nie są objęte niniejszą dyrektywą. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje instalacji, w przypadku których w poprzedzającym odpowiednim okresie pięciu lat, o którym mowa w art. 11 ust. 1 akapit drugi, emisje ze spalania biomasy spełniającej kryteria określone na podstawie art. 14 przyczyniają się średnio do powstania ponad 95 % całkowitych średnich emisji gazów cieplarnianych.”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Gdy w celu podjęcia decyzji o włączeniu instalacji do EU ETS przeprowadzane są obliczania dotyczące całkowitej nominalnej mocy cieplnej instalacji, uwzględnia się sumę nominalnej mocy cieplnej wszystkich jednostek technicznych stanowiących część instalacji, w których dochodzi do spalania paliwa. Jednostki takie mogą obejmować wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, ogrzewaczy, pieców, spalarni, pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, pieców, osuszaczy, silników, ogniw paliwowych, urządzeń do spalania z wykorzystaniem pętli chemicznej, pochodni gazowych oraz urządzeń do wychwytywania termalnego lub katalitycznego po spalaniu. W obliczeniach tych nie uwzględnia się jednostek o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW.”;

c) w tabeli wprowadza się następujące zmiany:

(i) pierwszy wiersz otrzymuje brzmienie:

„Spalanie paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW (z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych) Od dnia 1 stycznia 2024 r. spalanie paliw w instalacjach spalania odpadów komunalnych o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW, do celów art. 14 i 15.	Dwutlenek węgla”

(ii) wiersz drugi otrzymuje brzmienie:

„Rafinacja oleju, w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	Dwutlenek węgla”

(iii) wiersz piąty otrzymuje brzmienie:

„Produkcja żelaza lub stali (pierwotny lub wtórny wytop), łącznie z odlewaniem ciągłym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę	Dwutlenek węgla”

(iv) wiersz siódmy otrzymuje brzmienie:

„Produkcja pierwotnego aluminium lub tlenku glinu	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory”

(v) wiersz piętnasty otrzymuje brzmienie:

„Osuszanie lub kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, przy użyciu możliwości produkcyjnej gipsu kalcynowanego lub suszonego gipsu wtórnego przekraczającej łącznie 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla”

▼B

(vi) wiersz osiemnasty otrzymuje brzmienie:

„►C1 Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych takich jak oleje, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 ton dziennie ◄	Dwutlenek węgla”

(vii) wiersz dwudziesty czwarty otrzymuje brzmienie:

„Produkcja wodoru (H_2) i gazu do syntezy, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 5 ton dziennie	Dwutlenek węgla”

(viii) wiersz dwudziesty siódmy otrzymuje brzmienie:

„Transport gazów cieplarnianych w celu ich geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE, z wyjątkiem emisji objętych innym działaniem określonym w niniejszej dyrektywie	Dwutlenek węgla”

(ix) za ostatnim nowym wierszem, pod linią rozdzielającą, dodaje się wiersz w brzmieniu:

„Transport morski Działalność w zakresie transportu morskiego objęta rozporządzeniem (UE) 2015/757, z wyjątkiem działalności w zakresie transportu morskiego objętej art. 2 ust. 1a oraz, do dnia 31 grudnia 2026 r., art. 2 ust. 1b tego rozporządzenia	Dwutlenek węgla Od dnia 1 stycznia 2026 r., metan i podtlenek azotu”

2) załącznik IIb do dyrektywy 2003/87/WE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IIb

Część A

PODZIAŁ ŚRODKÓW Z FUNDUSZU MODERNIZACYJNEGO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 10 UST. 1 AKAPIT TRZECI

	Udział
Bułgaria	5,84 %
Czechy	15,59 %
Estonia	2,78 %
Chorwacja	3,14 %
Łotwa	1,44 %
Litwa	2,57 %
Węgry	7,12 %
Polska	43,41 %
Rumunia	11,98 %
Słowacja	6,13 %

▼B

Część B

PODZIAŁ ŚRODKÓW Z FUNDUSZU MODERNIZACYJNEGO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 10 UST. 1 AKAPIT CZWARTY

	Udział
Bułgaria	4,9 %
Czechy	12,6 %
Estonia	2,1 %
Grecja	10,1 %
Chorwacja	2,3 %
Łotwa	1,0 %
Litwa	1,9 %
Węgry	5,8 %
Polska	34,2 %
Portugalia	8,6 %
Rumunia	9,7 %
Słowacja	4,8 %
Słowenia	2,0 %”;

3) w dyrektywie 2003/87/WE dodaje się załączniki III i IIIa w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK III

DZIAŁANIE OBJĘTE ZAKRESEM ROZDZIAŁU IVa

Działanie:	Gazy cieplarniane
Dopuszczenie do konsumpcji paliw wykorzystywanych do spalania w sektorze budowlanym i sektorze transportu drogowego oraz w sektorach dodatkowych. Działanie to nie obejmuje: a) dopuszczenia do konsumpcji paliw wykorzystywanych w działaniach wymienionych w załączniku I, z wyjątkiem spalania w ramach działań dotyczących transportu gazów cieplarnianych w celu ich geologicznego składowania zgodnie z wierszem dwudziestym siódmym tabeli w tym załączniki lub wykorzystywania do spalania w instalacjach wyłączonych zgodnie z art. 27a; b) dopuszczenia do konsumpcji paliw o współczynniku emisji równym zero; c) dopuszczenia do konsumpcji odpadów niebezpiecznych lub komunalnych wykorzystywanych jako paliwo. Sektor budowlany i sektor transportu drogowego odpowiadają następującym źródłom emisji zdefiniowanych w wytycznych IPCC dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych z 2006 r., z uwzględnieniem następujących niezbędnych zmian w tych definicjach: a) elektrociepłownie (kod kategorii źródła 1A1a ii) i ciepłownie (kod kategorii źródła 1A1a iii), pod warunkiem że produkują ciepło w odniesieniu do kategorii w lit. c) i d) niniejszego akapitu albo bezpośrednio, albo za pośrednictwem systemów lokalnego ogrzewania;	Dwutlenek węgla

▼B

Działanie:	Gazy cieplarniane
b) transport drogowy (kod kategorii źródła 1A3b), z wyjątkiem korzystania z pojazdów rolniczych na drogach utwardzonych; c) usługi komercyjne i publiczne (kod kategorii źródła 1A4a); d) mieszkania (kod kategorii źródła 1A4b). Sektory dodatkowe odpowiadają następującym źródłom emisji zdefiniowanym w wytycznych IPCC dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych z 2006 r.: a) przemysł energetyczny (kod kategorii źródła 1A1), z wyłączeniem kategorii określonych w pkt 2 lit. a) drugiego akapitu niniejszego załącznika; b) przemysł wytwórczy i budownictwo (kod kategorii źródła 1A2).	

ZAŁĄCZNIK IIIa

DOSTOSOWANIE WSPÓŁCZYNNIKA LINIOWEGO REDUKCJI ZGODNIE Z ART. 30c UST. 2

1. Jeżeli średnie emisje zgłoszone na podstawie rozdziału IVa za lata 2024–2026 są wyższe o więcej niż 2 % w porównaniu z ilością na 2025 r. określoną zgodnie z art. 30c ust. 1, oraz jeżeli różnice te nie wynikają z różnicy mniejszej niż 5 % między emisjami zgłoszonymi na podstawie rozdziału IVa a danymi z wykazu dotyczącego emisji gazów cieplarnianych w Unii w 2025 r. z kategorii źródeł UNFCCC w odniesieniu do sektorów objętych rozdziałem IVa, współczynnik liniowy redukcji oblicza się poprzez dostosowanie współczynnika liniowego redukcji, o którym mowa w art. 30c ust. 1.

2. Współczynnik liniowy redukcji dostosowany zgodnie z pkt 1 ustala się w następujący sposób:

$LRF_{adj} = 100\%^{*} [MRV_{[2024–2026]} – (ESR_{[2024]} - 6^{*} LRF[_{2024}]^{*} ESR_{[2024]})]/ (5^{*} MRV_{[2024–2026]})$, gdzie,

LRF_{adj} to dostosowany współczynnik liniowy redukcji;

$MRV_{[2024–2026]}$ to średnia zweryfikowanych emisji zgłoszonych na podstawie rozdziału IVa w latach 2024–2026;

$ESR_{[2024]}$ to wartość dotycząca emisji w 2024 r. określona zgodnie z art. 30c ust. 1 w odniesieniu do sektorów objętych zakresem rozdziału IVa;

$LRF[_{2024}]$ to współczynnik liniowy redukcji, o którym mowa w art. 30c ust. 1.”;

4) w załączniku IV do dyrektywy 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

a) w części A sekcja „Obliczanie” wprowadza się następujące zmiany:

(i) ustęp trzeci ostatnie zdanie „Współczynnik emisji dla paliwa roślinnego wynosi zero.” otrzymuje brzmienie:

„Współczynnik emisji dla biomasy, która spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do wykorzystania biomasy ustanowione dyrektywą (UE) 2018/2001, z wszelkimi niezbędnymi dostosowaniami do zastosowania na mocy niniejszej dyrektywy, jak określono w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 14 niniejszej dyrektywy – wynosi zero.”;

▼B

(ii) ustęp piąty otrzymuje brzmienie:

„Wykorzystywane są standardowe współczynniki utleniania opracowane na mocy dyrektywy 2010/75/UE, chyba że operatorzy mogą wskazać, iż szczególny ze względu na działalność współczynnik jest bardziej odpowiedni.”;

b) część B sekcja „Monitorowanie emisji ditlenku węgla” ustęp czwarty ostatnie zdanie „Współczynnik emisji dla paliwa roślinnego wynosi zero.” otrzymuje brzmienie:

„Współczynnik emisji dla biomasy, która spełnia kryteria zrównoważonego rozwoju i ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do wykorzystania biomasy ustanowione dyrektywą (UE) 2018/2001, z wszelkimi niezbędnymi dostosowaniami do zastosowania na mocy niniejszej dyrektywy, jak określono w aktach wykonawczych, o których mowa w art. 14 niniejszej dyrektywy – wynosi zero.”;

c) dodaje się część C w brzmieniu:

„CZĘŚĆ C

Monitorowanie i raportowanie emisji związanych z działalnością, o której mowa w załączniku III

Monitorowanie emisji

Emisje monitoruje się za pomocą obliczeń.

Obliczanie

Emisje oblicza się za pomocą następującego wzoru:

Paliwo dopuszczone do konsumpcji × współczynnik emisji

Paliwo dopuszczone do konsumpcji obejmuje ilość paliwa dopuszczonego do konsumpcji przez podmiot objęty regulacją.

Stosuje się standardowe współczynniki emisji określone przez IPCC, zaczerpnięte z wytycznych IPCC z 2006 r. (IPCC Inventory Guidelines) lub kolejnych uaktualnionych wersji tych wytycznych, chyba że współczynniki emisji dla poszczególnych paliw, określone przez niezależne akredytowane laboratoria za pomocą akceptowanych metod analitycznych, są bardziej dokładne.

Dla każdego podmiotu objętego regulacją i każdego rodzaju paliwa wykonuje się odrębne obliczenie.

Składanie sprawozdań dotyczących emisji

Każdy podmiot objęty regulacją podaje w swoim sprawozdaniu następujące informacje:

A. Dane identyfikacyjne podmiotu objętego regulacją, w tym:

— nazwę podmiotu objętego regulacją,

— adres, zawierający kod pocztowy oraz kraj,

— rodzaje paliw, które dopuszcza do konsumpcji, oraz prowadzone przez niego działania, w ramach których dopuszcza te paliwa do konsumpcji, uwzględniając wykorzystywaną technologię,

— adres, numer telefonu, numer faksu i adres poczty elektronicznej osoby do kontaktów, oraz

— nazwę właściciela podmiotu objętego regulacją, lub jakiejkolwiek spółki dominującej.

▼B

B. Dla każdego rodzaju paliwa dopuszczanego do konsumpcji i wykorzystywanego do spalania w sektorach, o których mowa w załączniku III, dla którego oblicza się emisje:

— ilość paliwa dopuszczonego do konsumpcji,

— współczynniki emisji,

— emisje całkowite,

— wykorzystanie(-a) końcowe paliwa dopuszczonego do konsumpcji, oraz

— niepewność.

Państwa członkowskie podejmują środki w celu koordynacji wymogów w zakresie sprawozdawczości z jakimikolwiek istniejącymi wymogami w zakresie raportowania w celu zminimalizowania obciążenia przedsiębiorstw.”;

5) w załączniku V do dyrektywy 2003/87/WE dodaje się część C w brzmieniu:

„CZĘŚĆ C

Weryfikacja emisji związanych z działalnością, o której mowa w załączniku III

Zasady ogólne

1. Emisje związane z działalnością, o której mowa w załączniku III, podlegają weryfikacji.

2. W procesie weryfikacji uwzględnia się raport, o którym mowa art. 14 ust. 3, oraz monitorowanie w poprzednim roku. W ramach procesu ocenia się rzetelność, wiarygodność i dokładność systemów monitorowania oraz zgłoszonych danych i informacji dotyczących emisji, a w szczególności:

a) informacje dotyczące zgłoszonych paliw dopuszczonych do konsumpcji i powiązane obliczenia;

b) dobór oraz sposób wykorzystania współczynników emisji;

c) obliczenia wykorzystywane do określenia emisji ogólnych.

3. Zgłoszone emisje można potwierdzić tylko pod warunkiem, że rzetelne i wiarygodne dane umożliwiają ustalenie poziomu emisji z wysokim stopniem pewności. Uzyskanie wysokiego stopnia pewności wymaga od podmiotu objętego regulacją wykazania, że:

a) zgłoszone dane nie są niespójne;

b) dane zgromadzono zgodnie z obowiązującymi normami naukowymi; oraz

c) odpowiednia dokumentacja podmiotu objętego regulacją jest kompletna oraz spójna.

4. Weryfikator otrzymuje dostęp do wszystkich miejsc i informacji związanych z przedmiotem kontroli.

5. Weryfikator bierze pod uwagę, czy podmiot objęty regulacją jest zarejestrowany w unijnym systemie ekozarządzania i audytu (EMAS).

Metodyka

Analiza strategiczna

6. Weryfikacja opiera się na analizie strategicznej wszystkich ilości paliw dopuszczonych do konsumpcji przez podmiot objęty regulacją. W związku z tym weryfikator musi uzyskać pełen obraz wszystkich działań, za pośrednictwem których podmiot objęty regulacją dopuszcza paliwa do konsumpcji, i ich znaczenia pod względem emisji.

▼B

Analiza procesu

7. W stosownych przypadkach weryfikacja przedłożonych danych i informacji odbywa się w obiekcie podmiotu objętego regulacją. Do ustalenia wiarygodności zgłoszonych danych i informacji weryfikator wykorzystuje kontrole na miejscu.

Analiza ryzyka

8. Weryfikator analizuje wszystkie metody, za pomocą których podmiot objęty regulacją dopuszcza paliwa do konsumpcji, aby ocenić wiarygodność danych dotyczących całkowitych emisji podmiotu objętego regulacją.

9. Na podstawie tej analizy weryfikator jednoznacznie wskazuje wszelkie elementy obarczone wysokim ryzykiem błędu oraz inne aspekty procedury monitorowania i raportowania, które mogą przyczyniać się do pojawiania się błędów w ustalaniu ogólnego poziomu emisji. Obejmuje to w szczególności obliczenia niezbędne do ustalenia poziomu emisji z poszczególnych źródeł. Szczególną uwagę zwraca się na elementy obarczone wysokim ryzykiem błędu oraz na wyżej wspomniane aspekty procedury monitorowania.

10. Weryfikator bierze pod uwagę wszelkie skuteczne metody kontroli zastosowane przez podmiot objęty regulacją w celu zminimalizowania poziomu niepewności.

Sprawozdanie

11. Weryfikator przygotowuje sprawozdanie z procesu weryfikacji, w którym ocenia, czy sprawozdanie złożone na podstawie art. 14 ust. 3 jest wystarczające. Sprawozdanie to obejmuje wszystkie zagadnienia istotne z punktu widzenia przeprowadzonych prac. Sprawozdanie na podstawie art. 14 ust. 3 można uznać za wystarczające, jeśli w opinii weryfikatora zgłoszone emisje całkowite nie odbiegają znacząco od stanu faktycznego.

Minimalne wymagania dotyczące kompetencji mające zastosowanie do weryfikatora

12. Weryfikator jest niezależny od podmiotu objętego regulacją, wykonuje swoje czynności w sposób rzetelny, obiektywny i profesjonalny oraz posiada wiedzę na temat:

a) przepisów niniejszej dyrektywy, jak również odpowiednich norm i wytycznych przyjętych przez Komisję na podstawie art. 14 ust. 1;

b) wymogów prawnych, regulacyjnych i administracyjnych istotnych w odniesieniu do działań objętych weryfikacją; oraz

c) generowania wszystkich informacji dotyczących wszystkich sposobów, za pomocą których podmiot objęty regulacją dopuszcza paliwa do konsumpcji, a w szczególności informacje na temat gromadzenia, pomiaru, obliczania i zgłaszania danych.”.